—«Τὰ δυὸ γατάκια».—«Σπανία Τιμιοτης».—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

***Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος*:** —«Σύννεφα». Ἀρκετὰ καλό. Ἴσως λιγάκι ὑπερβολικὸ στὴν ἔκφρασι. — «Ὁ Γραμματέας μου». Ἰδιόρρυθμο ὅπως ὅλα τοῦ *Πειρακτηρίου*, ἀλλὰ νόστιμο καὶ μὲ νόημα. Μόνο ποῦ δὲν βγαίνει εὔκολα γιὰ τὰ παιδιά. Εἶνε ὁ μόνος λόγος ποῦ ἀπ' ὅσα μοῦ ἔστειλε ὥς τώρα ὁ φίλος μου, δὲν βρῆκα νὰ τοῦ δημοσιεύσω, ὡς *σχετικῶς* πιὸ εὐνόητο, παρὰ μόνον αὐτό.—«Τί εἶνε ζωή». Στὸ Λεύκωμα τῆς φίλης της, ἡ *Μυσσωτὶς* ἔγραψε κάτι πιὸ πρωτότυπο ἀπὸ τὰ συνειθισμένα. Ἀπολύτως, δὲν εἶνε βέβαια καινούργιο. Ἀλλὰ θὰ ἦταν παράλογο νὰ ζητοῦμε καινούργια φιλοσοφία γιὰ τὴ Ζωὴ ἀπὸ τὰ παιδιά.—«Ἡ ξαστεριά». Ὡραιότατο. Οἱ στίχοι ὅμως διορθώθηκαν λιγάκι ἀπὸ τὸν Ἀναγία.—«Τένεδο». Λαϊκὸν ἀνέκδοτον, πολὺ καλογραμμένο.—«Διαφορὰ Λέξεως», ἁπλῆ μετάφρασις.—«Παιδικὰ Πνεύματα» ἐκτάκτως ὡραῖα καὶ τὰ τρία.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Πειρακτήριον* (ἔδωσα τὸ γράμμα σου στὸν Ἀναγία, ποῦ ἀκόμα σκέπτεται τί τιμωρία ἀξίζει τῆς *Ἠπειρωτικῆς Ψυχῆς*·) *Μαϊμουδίσαν* (χαριτωμένα καὶ τὰ δυὸ γραμματάκια· γὰ σοῦ ζήσῃ ὁ νέος ἀνεψιός· καὶ καλὴ δικσκέδασι στὴ μηγευτικὴ Τράπεζα·) *Κονασμόδον* (ἔλαβα 1—7 καὶ 13—17· λείπουν 8—12.) *Κάποιον ποῦ μαγαπάει* (μάλιστα μπορεῖς·) *Γεώργ. Δ. Τσ.* (βεβιότατα, ἡ κρίσις τῆς Κυριακῆς θὰ εἶνε εἰκονογραφημένη ὅπως ἄλλοτε·) *Ἀγριόσταπιαν* (καλὴ ἡ ἰδέα, ἀλλὰ ἡ στιχουργία πλημμελής·) *Ἰδεώδη Ἑλλάδα* (ἡῶρες 10 μόνον λέξεις κ' ἐπῆρες Β' Ἔπαινον· τὰ Βραβεῖα καὶ τὸν Α' Ἔπαινον ἐπῆραν ὅσοι ἠῦραν 12 ἢ 11 ἀκριβῶς· αὐτὸ ἦτο τὸ δίκαιον· *πέτρες* καὶ *πετριὲς* εἰμπορεῖ νὰ εἶνε τὸ ἴδιο· ἀλλ' ἐκεῖνος ποῦ ηὗρε τὸ *πετριὲς* δικαιοῦται νὰ προτιμηθῇ·) *Κωνστ. Ἀφ, Κρ.* (εἶδα ὅτι καὶ διὰ τὰ Ἰδιωτικὰ θὰ ληφθῇ πρόνοια·) *Ἀ. Β. Β.* (ἔχει καλῶς·) *Κλέφτικο Βόλι* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλικὴν φροντίδα·) *Ἥρωα τῆς Γραβιᾶς* (παραγγελία ἐξετελέσθη· εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Διωγμένο Πουλί, Δοξασμένον Ρῆγνον, Μικρὰν Γόησσαν, Ἑλληνικὴν Αἴγλην* κτλ.

Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Πατριὸ Διαβολάκι, Γλυκὺ Παρελθόν, Χρυσόφτερην Ἐλπίδα, Ἀγκάθι (ἔλαβα εὐχαριστῶ.)

Σπυρ. Ι. Γεωργ., Δοξασμένας Ἀθήνας, Ἀγριόπαπιαν (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***15ην Μαΐου***, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου — Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 13ης Αὐγούστου.

323. Λεξίγριφος

Εἰς θεότητα ἀρχαίαν,
Ζῶον ἐὰν προσαχθῇ,
Βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων
Καὶ θεὸς θὰ πραχθῇ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλησμονήτου Σύρου

324. Στοιχειόγριφος

Χωρὶς ἐμὲ βεβαίως
Δὲν ἠμπορεῖς νὰ ζήσῃς·
Μέρος τοῦ λόγου εἶμαι,
Ἂν μάποκεφαλίσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σκλαβωμένης Ἑλληνοπούλας

325. Μεταγραμματισμὸς

Ἀπὸ ξυνό, πολὺ ξυνό,
Ἓν γράμμα ἂν ἀλλάξῃς,
Ζῶον ἐμπρός σου θὰ ἰδῇς,
Ἤαερο—μὴ τρομάξῃς!
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Πριγκηποποῦλας

326. Ἀναγραμματισμὸς

Ἓν ὀρυκτὸν διαφανὲς
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Ἓν ὄργανον τῆς μουσικῆς
Γλυκὺ θὰ σχηματίσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πατρίδος τῶν Ἡρώων

327. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον
Ἡ Σάμος σᾶς παρέχει·
Πᾶς ἄνθρωπος τὸ δεύτερον
Στὸ πρόσωπόν του ἔχει.
Τὸ τρίτον μου, καρπὸς τῆς γῆς,
Πολὺ μᾶς χρησιμεύει·
Καὶ μόνος του ὁ Ρόμβος μου
Τὸ τέταρτον γυρεύει.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξενιτευμένο Συριανάκι

328. Ἀστὴρ

* * * Ναντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως. ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται: 'Ορίζοντίως, ὄνομα πλοίου· καθέτως πτηνάν· διαγωνίως δὲ νῆσος καὶ Μοῦσα.

* * *
* * *
* * * **Α** * * *
* * *
* * *

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο Εἰκοσιένα

329. Μαγικὴ Εἰκὼν

— Πίπη, Κοκό, ἐλάτε νὰ ἰδῆτε ποῦ τερνᾷ στριτό;.
— Τί στριτό;
— Σᾶ; εἶπα.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος

330—332. Συμπλήρωσις Γνωμικῶν

1. Νοῦν—ποιοῦ.
2. — τὸ—γνῶναι.
3. —ψεύδου ἀλλ'—

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν

333. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης κτλ. ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου:

1. Μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ, 2. Κόλπος τῆς Ἑλλάδος, 3. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, 4. Θηρίον, 5. Μετρᾶ τὰς ὥρας, 6. Ποταμὸς τῆς Ρωσσίας.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Καβάλλας

334. Μικτὸν

Τν - ριω - τ - ατα - πρν - εισυ - μγρν

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐαγ. Ι. Μακρυμιχάλου

335. Γρῖφος

Ο
----------Κ
νον νον
νόνο νον
νον ν νόν
νον ν νον
νον ο νον
νον ννον
νον νον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σκλαβωμένης Ἑλληνοπούλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 7ου φύλλου

72, Ἐφιάλτης (ἔφη, Ἅλτις.)—73. Πηγὴ (πι, Γῆ.)—74. Τράγος - Τάγος.—75. Τὸ βαρέλι. 76.

Θ	77—81. Διὰ τοῦ
Θ Ω Σ	Μ: *ὕμνος, μανία,*
Γ Α Μ Ο Σ	*Μεξικόν, νόμος,*
Ι Σ Π Α Ν Ι Α	*ἀμνός.* — 82. Α-

Α Β Ε Σ Σ Α Λ Ω Μ ΤΛΑΝΤΙΣ ('Απόλλων, ἀΤμὸς, Ἑλλάς, ΤάρΛς, ΚίμωΝ, Ἤφαιστος, ΒραζιλΙα, ΛεωνίδαΣ.)—83 - 85. 1. Τὶ ἠφαίστεια παράγουν λάβαν. 2. Ἡ γλῶσσα δὲν πρέπει νὰ παρατρέχῃ. 3. Ὁ κ. Ὑπουργὸς δέχεται κοθ' ἑκάστην εἰς τὸ γραφεῖόν του. —86. Ἡ ὑγεία εἶνε θυγάτηρ τῆς λιτότητος.—87. *Ὑπερέβαλές* με, ὦ παῖ. (Εἶπε ρ' Εὔα λ' - ες μὲ οπ - αι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ ὁ μόνον· μὲ π ά χ έ α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ α ῖ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χ ω ρ ι σ τ ὸ ς στίχ ο ς, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὁπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.

----------[ΙΖ'—78]----------

Ο Σύλλογος «Ἕνωσις - Ἐλευθερία» ἡνωμένος μετὰ τοῦ Συλλόγου τῶν «Ἀνικήτων» ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα «Νέα Ζωὴ» καὶ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῶν 4 παραρτημάτων του καὶ πολλῶν ὑποστηρικτῶν κατέρχεται πανίσχυρος εἰς τὸ προσεχὲς Δημοψήφισμα τοῦ 1917. Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι. Συνδρομὴ 6μηνος 1.50. Διεύθυνσις: Σταῦρον Γ. Μιχαηλίδην, Ἀγγλικὸν Τηλεγραφεῖον. Λάρνακα (Κύπρου)

----------[ΙΖ'—79]----------

Στὴν Γ'. ἐρώτησή μου (φυλ. 19) ἔλαβα ἀπαντήσεις ἀπὸ τοὺς: *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα, Κλέφτικο Βόλι, Ἥρωα τῆς Γραβιᾶς, Δαφνοστεφῆ Βασιλέα, Ἱερὸν Ἀγῶνα, Γερμανόπαιδα, Σωτηρίαν Παπαθανασίου, Τραγουδι τῆς Λευτεριᾶς, Μπαῖραν Χωραφᾶν, Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν, Ἐδελβαΐς, Φιλοποίμενα, Παῦλον Χλωμόν, Ἔφηβον Ἐρωῆν, Θρίαμβον τοῦ Δικοίου, Ἄγνωστον, Ὄλγαν Μπαχλογιάννη, Περαστικήν, Ἄλκην* καὶ *Κύκνον.*

Ἡ καλύτερες ἀπαντήσεις εἶνε τοῦ *Παύλου Χλωμοῦ* καὶ τοῦ *Τραγουδιοῦ τῆς Λευτεριᾶς*, ποῦ πῆραν καὶ τὸ βραβεῖο.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 10—16 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Μαρίκα Δ. Ἀλεξάκη, Ἰω. Καποδίστριας, Ἀθηνᾶ Καποδίστρια, Κ. Σαμοθράκης, Δ. Γ. Ζάρβανος, Γερμανόπαις, Δ. Π. Μιχαήλ, Αἰκατερίνη Ντασίου, Π. Δ. Ρωμανώλης, Μ. Β. Σταυρόπουλος, Ἀγ. Β. Σταυρόπουλος, Γεώρ. Β. Σταυρόπουλος, Μαρίκα Σαμαρτζῆ, Ἑλένη Ἐπισκοπάκη, Μαρίκα Μ. Ἀλεξάνδρου, Καλλιόπη Β. Σταυροπούλου, Ι. Παναγιωτόπουλος, Ἰω. Μ. Κωστόπουλος, Ὀδυσσέας, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Ἀντ. Δ. Ρωμανώλης, Ν. Ι. Συφάκης, Γ. Β. Ὄλσεν, Πανελλήνιος Πόδος, Α. Ν. Θ. Κλάδης, Α. Δ. Κλάδης, Δ. Γ. Ζαρμαλιάς, Δ. Καζαμπάκος.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Γ. Δ. Τσουκαλᾶς.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γ. Μ. Χατζημάρκου.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ: Π. Ν. Παπακυριάκου.

ΒΟΛΟΥ: Π. Γ. Βατσέλας, Θ. Κατσίμπας, Δ. Θεοδωρίδης.

ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: Ηλ. Ι. Σκούρτης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Π. Α. Μουκάκος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Μπομπότα, Χ. Η. Σακελλάριος.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἰω. Ν. Ἀντωνάκος, Ἑλ. Εὐστ. Δουδωρίκης, Δ. Π. Θεοδόσης, Μαρίκα Ἔφεγκ, Κατίνα Γκίνη.

ΛΙΜΝΗΣ: Κ. Γ Γωγτόδημος, Καίτη Γ. Γωγτοδήμου, Μ. Γ' Γωγτόδημος, Εὐαγ. Γ. Γωγτόδημος, Θάνος Γ. Γωγτόδημος, Γεώρ. Ζανάκης, Ἰω. Μήτσας.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Αν. Σ. Δημόπουλος, Γ. Σ. Καμπίτης.

ΠΑΤΡΩΝ: Μαρίκα Γ. Βλαχάκη, Δ. Θ. Παπαπολυχρονίου, Καλομοῖρα Βλακακούλια, Πυθ. Βλακακούλιας, Ἀντ. Καράϊσκελας, Κωστούλα Δ. Δογάνη, Φρ. Γκολαοῦζος, Θελξινόη Γκολαοῦζου, Ν. Λιβαδᾶς, Γιαν. Ἀδραχτᾶς, Π. Γ. Παναγδρόπουλος, Βάσω Οἰκονομοπούλου, Καίτη Α. Ἀγγελοπούλου, Ο. Γ. Παπανδρόπουλος, Μαρίκα Παπαγιαννοπούλου, Χαρίκλεια Γ. Μπούμπα.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Κ. Κούρταλης, Ι. Κ. Κούρταλης, Μαρ. Σταυριανοπούλου, Ν. Δ. Φουντούκος, Σωσὼ Δ. Φουντούκου, Στ. Ν. Σαρίδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΚΑΛΛΙΟΠΗ Β. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Ἀθήναις, ΧΑΡΙΛΑΟΣ Η. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ἐν Λαρίσσῃ, καὶ ΘΕΛΞΙΝΟΗ ΓΚΟΛΑΟΥΖΟΥ ἐν Πάτραις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ.15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος *Ἐν Ἀθήναις 27 Μαΐου 1917* *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 26*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ὀκτὼ μέρες βάσταξαν ἡ διάφορες αὐτὲς ἐργασίες. Ἐτελείωσαν δηλαδὴ πρὶν γίνῃ ἡ μεταμόρφωσις στὸν σωρὸ τῶν πυριτῶν. Καὶ οἱ ἄποικοι ἐπωφελήθηκαν γιὰ νὰ κατασκευάσουν ἐν τῷ μεταξὺ μερικὰ δοχεῖα ἀπὸ ἄργιλλο καὶ νὰ κτίσουν μὲ τοῦβλα ἕναν ἰδιαίτερο φοῦρνο, ποῦ θὰ τοὺς ἐχρειάζετο γιὰ τὸ καθάρισμα τοῦ θειϊκοῦ σιδήρου. Ἐτελείωσε κι' αὐτὸς ὡς τὴς 18 Μαΐου, συγχρόνως σχεδὸν μὲ τὴ χημικὴ ἐργασία. Οἱ ἄποικοι εἶχαν γίνῃ οἱ καλλίτεροι ἐργάτες τοῦ κόσμου. Ἡ ἀνάγκη τοὺς ἔκαμε.

Μὲ τὸ ψήστιμο, ὁ σωρὸς τῶν πετρῶν εἶχε μεταβληθῇ εἰς θειϊκὸν σίδηρον, θειϊκὸν ἀλουμίνιον, σιλίγνιον, κάρβουνο καὶ στάκτη. Τὰ πῆραν ὅλ' αὐτὰ ἀνάπατα καὶ τὰ ἔβαλαν σὲ μιὰ γούρνα γεμάτη νερό. Τἀνακάτεψαν καλὰ κ' ἔπειτα τἄφησαν νὰ κατακαθήσουν. Τέλος τὰ ἐσούρωσαν καὶ ἀπέκτησαν ἔτσι ἕνα ὑγρὸ καθαρό, μιὰ διάλυσι θειϊκοῦ σιδήρου καὶ θειϊκοῦ ἀλουμινίου, ἐπειδὴ τὰ ἄλλα συστατικὰ εἶχαν μείνῃ ἀδιάλυτα.

Ὅταν τὸ ὑγρὸ αὐτὸ ἐξατμίσθῃ ἐν μέρει, ἐσχηματίσθησαν κρύσταλλοι θειϊκοῦ σιδήρου. Αὐτοὺς τοὺς ἐπῆραν κ' ἄφισαν τὸ ὑπόλοιπο ὑγρὸ ποῦ δὲν εἶχε ἐξατμισθῇ καὶ ποῦ περιεῖχε μόνο τὸ θειϊκὸν ἀλουμίνιον.

Τώρα, ἀπὸ τοὺς κρυστάλλους ἐκείνους, ὁ Κύρος Σμὶθ ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ θειϊκὸν ὀξύ. Τοὺς ἔβαλε λοιπὸν μέσα στὰ δοχεῖα ποῦ εἶχαν κατασκευάσῃ ἐπίτηδες καὶ τοὺς ἐφούρνισε. Καὶ ὡς τὴς 20 Μαΐου, σὲ δώδεκα δηλαδὴ ἡμέρες, ἡ ἐργασία εἶχε τελειώσῃ. Τὸ θειϊκὸν ὀξὺ ἀναδόθηκε σὲ ἀτμούς, ποῦ ἐπυκνώθηκαν ὕστερα κ' ἐσχημάτισαν ἕνα ὑγρό. Ἔτσι ὁ Κύρος Σμὶθ εἶχε στὴ διάθεσί του τὴν πολύτιμη οὐσία ποῦ τοῦ ἐχρειάζετο, γιὰ νὰ ποκτήσῃ καὶ ἀζωτικὸν ὀξύ. Αὐτὸ πιὰ δὲν ἦταν δύσκολο. Ἀνακάτεψε ἁπλῶς τὸ θειϊκὸν μὲ νίτρον κ' ἔκαμε ἀζωτικὸν ὀξύ. Μὰ τί τὸ ἤθελε κι' αὐτό; Δὲν εἶχε πῇ τίποτα ἀκόμη στοὺς συντρόφους του. Μόνος του, παράμερα, σχεδὸν κρυφά, τὸ ἀνακάτεψε μὲ γλυκερίνη κι' ἀπέκτησε ἕνα ὑγρὸ ὑποκίτρινο καὶ λιπαρό. Ἡ τελευταία αὐτὴ ἐργασία ἔγεινε μακρυὰ ἀπὸ τὰ Καμίνια, ἐπειδὴ ὑπῆρχε φόβος ἐκρήξεως. Εὐτυχῶς δὲν συνεβῇ κανένα κακὸ κι' ὁ Κύρος Σμὶθ γύρισε ἀπὸ κεῖ μὲ μιὰ φιάλη, ποῦ τὴν ἔδειξε στοὺς φίλους του, λέγων ἁπλῶς:

— Ὁρίστε καὶ νιτρο-γλυκερίνη!

Ἦταν πραγματικῶς ἡ φοβερὴ αὐτὴ ἐκκρηκτικὴ οὐσία, ποῦ ἔχει δεκαπλασία δύναμι ἀπὸ τὴν κοινὴ πυρίτιδα, ἀλλὰ ποῦ ἀπαιτεῖ μεγάλες προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴ γίνωνται δυστυχήματα. Σήμερα τὴν ἀνακατεύουν μὲ ἄργιλλο ἢ μὲ ζάχαρι καὶ τὴ μεταβάλλουν σὲ δυναμίτιδα, ποῦ εἶνε λιγώτερο ἐπικίνδυνη. Ἀλλὰ τότε ἀκόμη ἡ δυναμῖτις δὲν ἦταν γνωστή.

— Καὶ μ' αὐτὸ τὸ γιατρικὸ θὰνατινάξωμε τοὺς βράχους μας; ρώτησε ὁ Πέγκροφ μὲ ἀρκετὴ δυσπιστία.

— Ναί, φίλε μου, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Καὶ ἴσα-ἴσα, ἐπειδὴ ὁ γρανίτης εἶνε σκληρὸς καὶ θὰντιστασθῇ πολὺ στὴν ἔκρηξι, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε μεγαλήτερο.

— Καὶ πότε θὰ τὸ ἰδοῦμε αὐτό, κύριε Σμίθ;

— Αὔριο, μόλις κάμωμε μιὰ τρύπα στὸ βράχο...

— Βάρδα φουρνέλλο! ἐφώναξε ὁ ναύτης φαιδρά.

Τὴν ἄλλη μέρα, 21 Μαΐου, πρωί-πρωί, οἱ ἄποικοι ἐπῆγαν στὴ μύτη ἐκείνη ποῦ ἐσχημάτιζε ἡ ἀνατολικὴ ὄχθη τῆς λίμνης Γκρέντ, πεντακόσια μόνο βήματα ἀπὸ τὴν ἀ-

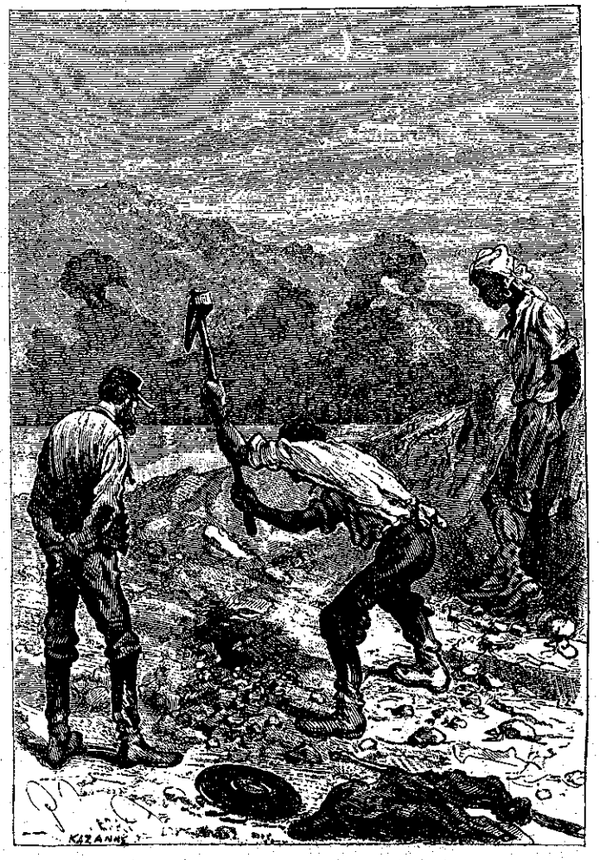

«Ὁ Πέγκροφ, ὡπλισμένος μὲ μιὰ δίνελλα...» (Σελ. 206, στ. α'.)

κτή. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος, τὸροπέδιο ἦταν χαμηλότερο ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν, ποῦ ἐκρατοῦντο ἀπὸ τὸ γρανίτινό τους πλαίσιο. Αὐτὸ τὸ πλαίσιο ἐπρόκειτο τώρα νὰ σπάσουν. Τότε τὰ νερὰ θὰ ἐξέφευγαν καὶ θὰ ἐσχημάτιζαν ἕνα ρυάκι, ποῦ θὰ ἔτρεχε λίγο στὴ γυρτὴ ἐπιφάνεια τοῦ ὀροπεδίου κι' ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἔπεφτε κάτω, στὴν ἀκρογιαλιά.

Ὁ Πέγκροφ, ὡπλισμένος μὲ μιὰ δίκελλα, ποῦ τὴν ἐχειρίζετο μὲ δύναμι καὶ δεξιότητα, ἄρχισε νὰ κτυπᾷ τὸν γρανίτη. Ἡ ἐργασία βάσταξε πολύ, γιατὶ ἔπρεπε νἀνοιχθῇ μιὰ τρύπα γιὰ δέκα τουλάχιστο λίτρες νιτρογλυκερίνης. Ἀλλὰ ἐβοήθησε κι' ὁ Ναὸ κι' ὥς τῆς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα τὸ φουρνέλλο ἦταν ἕτοιμο.

Ἀλλὰ πῶς θὰ ἔβαζαν φωτιὰ στὴ νιτρογλυκερίνη; Ἂν τὴν ἄναβαν ἁπλῶς, θὰ ἐκαίγετο χωρὶς ἔκρηξι. Γιὰ νὰ ἐκραγῇ ἡ νιτρογλυκερίνη, πρέπει νὰ κτυπηθῇ μὲ δύναμι, γι' αὐτὸ στὰ φουρνέλλα μεταχειρίζονται φυσεκάκια μὲ βαμβακοπυρίτιδα. Ἡ μιὰ ἔκρηξις δηλαδὴ φέρνει τὴν ἄλλη. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Κύρος Σμὶθ δὲν εἶχε τέτοια οὐσία στὴ διάθεσί του, ἐσκέφθηκε ἄλλο μέσον: νὰ κτυπήσῃ μ' ἕνα σφυρὶ λίγες σταγόνες νιτρογλυκερίνης, ἐκεῖ ἐπάνω στὸ χεῖλος τῆς γεμάτης τρύπας. Ποιὸς ὅμως θάδινε αὐτὴ τὴ σφυριά, παῦ θὰ τὸν ἀνατίναζε στὸν ἀέρα; Ἁπλούστατα, ἡ σφυριὰ θὰ ἔπεφτε μονάχη της. Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ φουρνέλλο, ἔστηναν τρία ξύλα κ' ἐσχημάτισαν σὰ μιὰ πυραμίδα. Ἀπὸ τὴν κορυφὴ αὐτῆς τῆς πυραμίδος ἐκρέμασαν μὲ σχοινὶ ἀπὸ ξερὰ χορτάρια, βουτημένα σὲ θειάφι, ἕνα σίδερο βαρύ. Ἓν ἄλλο θειαφόσχοινο, μακρύτερο, τὸ ἕνωσαν μὲ τὸ πρῶτο καὶ ἄφισαν τὴν ἄκρη του νὰ πέσῃ κάτω, νὰ συρθῇ στὸ ἔδαφος, ὡς ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ φουρνέλλο. Αὐτὴ τὴν ἄκρη θἄναβαν καὶ θἄφευγαν. Κι' ὅταν, σιγὰ-σιγά, ἡ φωτιὰ τοῦ θειαφόσχοινου θὰ ἔφθανε ὥς τὴν κορυφὴ τῆς πυραμίδος, ὥς τὸ ἄλλο σχοινὶ ποῦ κρατοῦσε κρεμασμένο τὸ σίδερο, αὐτὸ θὰ κόβουνταν ἀμέσως, τὸ βάρος θἄπεφτε, θὰ κτυποῦσε μὲ δύναμι τῆς σπαγόνες τῆς νιτρογλυκερίνης ἀπάνω στὸ γρανίτη κ' ἡ ἔκρηξις θὰ ἐγίνετο.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε ὅλη αὐτὴ ἡ προετοιμασία, ὁ ἴδιος ὁ Κύρος Σμὶθ ἔβαλε φωτιὰ στὸ φυτίλι κ' ἐγύρισε μὲ τοὺς συντρόφους του στὰ Καμίνια. Εἶχε λογαριάσῃ ὅτι θὰ ἐχρειάζοντο εἰκοσιπέντε λεπτὰ τῆς ὥρας γιὰ νὰ καῇ τὸ φυτίλι ὥς ἐκεῖ ποῦ ἐνώνετο μὲ τὸ ἄλλο σχοινί. Καὶ πραγματικῶς, ὕστερ' ἀπὸ εἰκοσιπέντε λεπτά, ἀκούσθηκε ἕνας κρότος τρομακτικός, ἀπερίγραπτος, κι' ὅλο τὸ νησὶ ἐσείσθη ἀπὸ τὰ θεμέλιά του. Ἕνας τεράστιος σωρὸς ἀπὸ πέτρες τινάχθηκε ψηλά, σαν ἀπὸ κρατῆρα ἡφαιστείου. Οἱ βράχοι τῶν Καμινιῶν ἐτραντάχθηκαν κι' οἱ ἀποικοι, ἂν καὶ δυὸ μίλλια μακρυὰ ἀπὸ τὸ φουρνέλλο, ἔπεσαν χάμω.

Σηκώθηκαν εὐθύς, ἀνέβηκαν στὴν Τερψιθέα κ' ἔτρεξαν στὸ μέρος ὅπου εἶχε γίνῃ ἡ ἔκρηξις.

— Οὐρρά!.. ἐφώναξαν ὅλοι.

Τὸ γρανίτινο πλαίσιο τῆς λίμνης εἶχε σπάσῃ. Ἕνα γάργαρο νερὸ ἐξέφευγε μὲ ὁρμὴ ἀπὸ τὸ πλατὺ ἄνοιγμα, ἔτρεχε ἀφρισμένο στὸ ὀροπέδιο, ἔφθανε ὥς τὸ χεῖλός του κι' ἀπὸ κεῖ,—ἀπὸ ἕνα ὕψος τριακοσίων ποδιῶν,—ἐκρημνίζετο κάτω στ' ἀκρογιάλι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Ὁ Πέγκροφ δὲν ἀμφιβάλλει πιὰ γιὰ τίποτα! —Τὸ παληὸ μεταγγιστῆρι τῆς λίμνης.— Δρόμος μέσα στὸ γρανίτη.—Ὁ Τὸπ χάνεται.—Ἡ κεντρικὴ σπηλιά.—Πάλι μυστήριο!—Ἡ ἐπιστροφή.

Τὸ σχέδιο τοῦ Κύρου Σμὶθ εἶχ' ἐπιτύχῃ. Κατὰ τὴ συνήθειά του ὅμως, δὲν ἔδειχνε τὴν εὐχαρίστησί του. Μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα, μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα κάπου, ἔμενε ἀκίνητος.

Ὁ Χάρμπερτ ἦταν κατενθουσιασμένος. Ὁ Ναὸ χοροπηδοῦσε. Κι' ὁ Πέγκροφ κουνοῦσε τὸ κεφάλι του κ' ἐμουρμούριζε:

— Μηχανικὸς μιὰ φορά!..

Ἡ νιτρογλυκερίνη εἶχε κάμῃ καλὰ τὴ δουλιά της, πραγματικῶς. Ὁ ὄγκος τοῦ νεροῦ ποῦ ἐχύνετο ἀπὸ τὸ καινούργιο αὐτὸ μεταγγιστῆρι, ἦταν τριπλάσιος ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ ἄδειαζε ἀπὸ τὸ παληό. Σὲ λίγο λοιπὸν ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης θὰ ἐχαμήλωνε τοὐλάχιστο δυὸ πόδια.

Οἱ ἀποικοι γύρισαν στὰ Καμίνια γιὰ νὰ πάρουν δίκελλες, λοστούς, σχοινιά, τσακμάκια καὶ ὕσκα. Ἔπειτα ξανανέβηκαν στὸ ὀροπέδιο. Ὁ Τὸπ τοὺς ἀκολουθοῦσε.

Ἐκεῖ ποῦ πήγαιναν, ὁ ναύτης δὲν μπόρεσε νὰ μὴν ἴπῇ στὸν μηχανικό:

— Τὸ ξέρετε, κύριε Σμίθ, ὅτι μ' αὐτὸ τὸ γιατρικό, θὰ μποροῦσαμε νἀνατινάξωμε ὅλο τὸ νησί μας;

— Τό νησὶ μόνο; ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Καὶ μιὰ ἤπειρο, κι' ὅλας τὰς ἠπείρους, κι' ὅλη τὴ γῆ. Εἶνε ζήτημα ποσοῦ.

— Αὐτὴ ἡ νιτρογλυκερίνη, ξαναρώτησε ὁ ναύτης, δὲν θἄκανε καὶ γιὰ τὰ τουφέκια μας;

— Ὄχι. Μποροῦμε ὅμως νὰ κάμωμε πυρίτιδα, τώρα ποῦ ἔχομε ἀζωτικὸν ὀξύ, νίτρο, θειάφι καὶ κάρβουνο. Δυστυχῶς, μᾶς λείπουν τὰ τουφέκια...

— Ὤ,κύριε Σμίθ!.. μὲ λίγη καλὴ θέλησι, γίνονται κι' αὐτά.

Ὡρισμένως ὁ Πέγκροφ εἶχε σβύσῃ τὴν λέξι «ἀδύνατον» ἀπὸ τὸ λεξικὸ τῆς νήσου Λίγκολν!

Οἱ ἀποικοι ἐπῆγαν τώρα κατευθεῖαν στὸ παληὸ μεταγγιστῆρι, στὴν τρύπα ἐκείνη, ποῦ σὲ λίγο θὰ ἐφανερώνετο. Κ' ἐπειδὴ τὰ νερὰ δὲν θἄπεφταν πιὰ ἐκεῖ—μέσα, θὰ ἦταν εὔκολο νὰ ἐξετάσουν τὸ ἐσωτερικό της.

Πραγματικῶς, στὴ γρανίτινη ὄχθη τῆς λίμνης, καὶ τώρα ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, παρουσιάσθηκε ἡ περίφημη τρύπα. Εἶχε πλάτος εἴκοσι περίπου ποδιῶν, ἄλλα ὕψος μόνο δύο, κ' ἔμοιαζε μὲ στόμιο ὀχετοῦ στὴν ἄκρη κανενὸς πεζοδρομίου. Οἱ ἀποικοι δὲν μποροῦσαν νὰ περάσουν ἀπὸ ἐκεῖ. Ἀλλὰ ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Ναὸ ἔπιασαν τὴς δίκελλες καὶ σὲ μιὰ ὥρα τῆς ἔδωσαν καὶ τὸ ὕψος ποῦ ἐχρειάζετο.

Ὁ μηχανικὸς ἐπλησίασε τότε κ' εἶδε, ὅτι τὸ μεταγγιστῆρι αὐτό, ὁ ὀχετός νὰ ποῦμε, στὴν ἀρχή του τουλάχιστο, δὲν προχωροῦσε κατακάθετα, ἄλλα μὲ μιὰ κλίσι τριάντα ἢ τριανταπέντε μοιρῶν. Μποροῦσαν λοιπὸν νὰ καταιβοῦν ἀπὸ κεῖ μέσα καί, ἂν ἐξακολουθοῦσε ἔτσι, νὰ φθάσουν ὥς τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Καὶ ἂν, ὅπως ἦταν πολὺ πιθανό, ὑπῆρχε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ γρανίτινου ὄγκου καμμιὰ μεγάλη κοιλότης, θὰ εὕρισκεν ἴσως τρόπο νὰ τὴ χρησιμοποιήσουν.

— Λοιπόν, κύριε Σμίθ; τί στεκόμαστε; ρώτησε ὁ Πέγκροφ, ἀνυπόμονος νὰ χωθῇ σ' ἐκεῖνο τὸν ὀχετό. Νά, ὁ Τὸπ μᾶς ἐπρόλαβε!

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει νἄχωμε καὶ φῶς, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ. Ἂς κόψῃ ὁ Ναὸ λίγα δαδιά.

Ὁ Ναὸ ἔτρεξε τότε στὴς ὄχθες τῆς λίμνης, ὅπου ἦταν πεῦκα καὶ ἄλλα διάφορα ρητινώδη δένδρα, ἔκοψε ἀπ' αὐτὰ κάμποσα κλαδιά, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χάρμπερτ τὰ ἔκαμε σὰ λαμπάδες καὶ τἄναψε μὲ τὰ τσακμάκια. Οἱ ἀποικοι, μ' αὐτὰ τὰ φῶτα, μπῆκαν στὴ σκοτεινὴ τρύπα.

Καὶ νὰ κάτι ποῦ δὲν τὸ περίμεναν: Ἡ διάμετρος αὐτῆς τῆς τρύπας μεγάλωνε ὁλοένα· ὥστε ἅμα προχώρησαν λίγο, οἱ φίλοι μας μποροῦσαν νὰ κατεβαίνουν ὄρθιοι. Τὰ γρανίτινα τοιχώματα, δουλευμένα τόσον καιρὸ ἀπὸ τὰ νερὰ ποῦ ἔπεφταν ἐκεῖ - μέσα, εἶχαν γίνῃ πολὺ γλυρστερὰ κ' οἱ ἀποικοι ἔπρεπε νὰ φυλαχθοῦν ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα γλυστρήματα. Ἐδέθηκαν λοιπὸν ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο μ' ἕνα σχοινί, ὅπως τὸ κάνουν οἱ ὀρειβάτες. Εὐτυχῶς, κάποια ἐξογκώματα τοῦ γρανίτη, ποῦ ἐσχημάτιζαν ἀληθινὰ σκαλιά, ἔκαναν τὴν κατάβασι εὐκολώτερη. Σταλαγματιές, κρεμασμένες ἀκόμη στὰ τοιχώματα, ἔλαμπαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὸ φῶς τῶν δαδιῶν, ποῦ θἄλεγες ὅτι ὁ ὑπόγειος ἐκεῖνος διάδρομος ἦταν στολισμένος μὲ ἀναρίθμητους σταλακτῖτες.

Ὁ Κύρος Σμὶθ παρατήρησε προσεκτικὰ τὸν μαῦρο γρανίτη τῶν τοιχωμάτων. Δὲν εἶχε οὔτε ἕνα σχίσιμο, οὔτε μιὰ χαραματιά. Ἕνας ὄγκος στερεώτατος, συμπαγής, σφικτός, σκληρός. Ὁ ὑπόγειος λοιπὸν ἐκεῖνος διάδρομος ἐφαίνετο ἀρχαῖος ὅσο καὶ τὸ νησί. Δὲν τὸν εἶχαν σκάψῃ λίγο - λίγο τὰ νερά. Τὸν εἶχε κάμῃ ὁ Πλούτων καὶ ὄχι ὁ Ποσειδῶν.

Οἱ ἀποικοι κατέβαιναν σιγὰ - σιγά, κι' ὄχι χωρὶς κάποια συγκίνησι, στὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνα βάθη, ποῦ πρώτη βέβαια φορὰ τὰ ἐπεσκέπτετο ἄνθρωπος. Δὲν μιλοῦσαν, ἐσυλλογίζοντο... Κ' ἡ συλλογή τους ἦταν τώρα μήπως κανένα τεράστιο ὀκτάποδι ἢ ἄλλο φοβερὸ κεφαλόποδο κατοικοῦσε στὸ ὑπόγειο ἐκεῖνο, ποῦ ἔβγαζε στὴ θάλασσα. Ἔπρεπε νὰ προσέχουν...

Ἂς εἶνε ὁ Τὸπ πήγαινε πάντα μπροστὰ καὶ μποροῦσαν νὰ εἶνε βέβαιοι, ὅτι μόλις ἔβλεπε τίποτα ὕποπτο, θὰ τοὺς εἰδοποιοῦσε.

Ἀφοῦ κατέβηκαν ἕνα διάστημα ὥς ἑκατὸ πόδια, ὁ Κύρος Σμὶθ ἐστάθηκε κ' οἱ σύντροφοί του, ποῦ τὸν ἀκολουθοῦσαν, τὸν ἐπλησίασαν. Στὸ μέρος ἐκεῖνο, ὁ διάδρομος ἀνοιγε κ' ἐσχημάτιζε σὰ μιὰ μικρὴ σπηλιά. Σταλαγματιὲς νεροῦ ἔπερταν ἀπὸ τὸν θόλο της, τελευταῖα ἴχνη τοῦ χειμάρρου, ποῦ βροντοῦσαν ὡς πρὸ ὀλίγου ἐκεῖ - μέσα, κι' ὁ ἀέρας, ὑγρός, δὲν εἶχε καμμιὰ μυρωδιὰ μούχλας ἢ σαπίλας, ὅπως συνήθως στὰ ὑπόγεια καὶ στὰ πηγάδια.

— Νὰ μιὰ ὡραία σπηλιά, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, καλὰ κρυμμένη, πολὺ προφυλαγμένη, ἀλλὰ... ἀκατοίκητη.

— Γιατί; ρώτησε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Γιατὶ εἶνε μικρὴ καὶ σκοτεινή.

— Δὲν μποροῦμε νὰ τὴν ἀνοίξωμε, νὰ τὴ μεγαλώσωμε, καὶ νὰ τῆς κάμωμε παράθυρα, γιὰ νἀερίζεται καὶ νὰ φωτίζεται; ρώτησε ὁ Πέγκροφ, ποῦ δὲν ἀμφέβαλλε πιὰ γιὰ τίποτα.

Ἂς προχωρήσωμε εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ. Παρακάτω μπορεῖ νὰ βροῦμε κάτι καλλίτερο.

— Κ' εἴμαστε ἀκόμη, στὸ τρίτο τοῦ ὕψους, ἐπρόσθεσε ὁ Χάρμπερτ.

—Περίπου, ἐβεβαίωσε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Μὰ ποῦ εἶνε ὁ Τόπ; ρώτησε ἄξαφνα ὁ Ναό, διακόπτων τὸν κύριό του.

Ἔψαξαν τὴ σπηλιά· Ὁ σκύλος δὲν ἦταν ἐκεῖ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΟΥΛΑΚΙ ΚΑΙ ΤΥΦΛΟΠΟΝΤΙΚΑΣ

Πουλάκι, ἐνῷ χαμοπετῷ,
Τὸν τυφλοπόντικα ρωτῷ:
—Τί τόσο βιάζεσαι καὶ σκάβεις;
Μονάχος τὸ κορμί σου θάβεις;
Τόσο σ' ἀρέσει τὸ σκοτάδι;
Ποῦ πᾷς...τυφλὸς νὰ ζῇς; στὸν Ἅδη;
«—Κάλλιο, πουλάκι μου, θαμμένος,
Παρ' ἀπὸ ἀγρίμια...πεθαμένος!

Μὰ βιαστικὸ μὲ βλέπεις τόσο,
Γιατ' εἶνε ἀνάγκη νὰ γλυτώσω
Καὶ τὰ παιδάκια ποῦ... θὰ κάνω
Τυφλὰ τυφλά, μὴν τὰ πεθάνω
Στὸν κόσμο ἐτοῦτο τὸν... ἐπάνω!»

Σ' ἐμένα, φίλοι, τέτοιοι πρέπουν,
Χωρὶς νὰ βλέπουν ποῦ προβλέπουν!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΛΑΜΠΑ ΤΟΥ ΛΑΔΙΟΥ

Ἀάπητοί μου,

Ὑπὸ πραγμάτων αἰσθάνομαι περισσότερο τὴν ἐλλειψι αὐτὸ τὸν καιρό: τοῦ ψωμιοῦ καὶ τοῦ γκαζιοῦ. Δὲν ἔτυχε νὰ ἔχω στὸ σπίτι μου ἐγκατάστασι ἠλεκτρικοῦ κ' ἐπειδή, καθὼς ξέρετε, μᾶς τελείωσαν τὰ κάρβουνα, καὶ τὸ γκάζι, —τὸ μόνο ποῦ εἶχα, — ἐκόπη, ὑποχρεώθηκα νὰ μεταχειρισθῶ ἄλλου εἴδους φωτισμό, ὄχι βέβαια καλλίτερο. Γιατὶ ἐκεῖνες τῆς ἡμέρες, ποῦ ἐσταμάτησε τὸ ἐργοστάσιο τοῦ γκαζιοῦ, οὔτε πετρέλαιο ὑπῆρχε, οὔτε σπίρτο. Ἡ ἀσετυλίνη πάλι μοῦ μυρίζει καὶ μὲ θαμπώνει. Ὅσο γιὰ τὴ θαλίνη, αὐτὴ δὲν εἶχε ἐφευρεθῇ, οὔτε δὲν ξέρω ποιὰ ἄλλη νέα φωτιστικὴ ὕλη. Ἀγόρασα λοιπὸν ἁπλούστατα ἕνα τετράφωτο λύχνο, — ἀπ' αὐτοὺς ποῦ τοὺς ἐφώναζαν στὸ δρόμο οἱ πωλητὲς «τὰ νέα ἠλεκτρικά», — κ' ἐκαθάρισα μιὰ παληά, ξεχασμένη λάμπα τοῦ λαδιοῦ, ποῦ τὴν μεταχειριζόμουν μιὰ φορὰ γιὰ νἄχω πιὸ γλυκό, πιὸ ἄλαβο φῶς, ἀλλὰ ποῦ γρήγορα τὴ βαρέθηκα γιὰ τὴ φασαρία της καὶ τὴν κατήργησα.

Ἡ φασαρία της εἶνε καὶ τώρα ἡ ἴδια· ἂν κοτῶ ἔμως, ἂς τὴν καταργήσω! Μὲ τί θὰ τὴν ἀντικαθιστοῦσα; Ποιὰ λάμπα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴ καὶ τοῦ γκαζιοῦ, δὲν ἔχει φασαρία; .. Ἔκανα πρῶτα ἔ τ σ ι μ ι ά, γύριζα ἕνα κλειδί, ἄναβα ἕνα σπίρτο, κ' εἶχα τὸ φῶς μου. Μποροῦσα νὰ τὸ ἀνάβω καὶ νὰ τὸ σβύσω εἴκοσι φορὲς τὴ βραδυά. Μποροῦσα ἀκόμη νὰ τὸ ξεχνῶ κι' ἀναμμένο ὅλη νύκτα, χωρὶς ἄλλο κίνδυνο ἀπὸ τὸ νὰ πληρώσω τὸ γκάζι. Τώρα πρέπει νὰ φτύνω αἷμα... Φέρε λάδι, φέρε φυτίλια, ξεφτύλισε, σκούπισε... τὸ νοῦ σου γιατὶ τρέχει... ἄ, γέμισαν τὰ ντεπόζιτα... ἄ, τὸ φυτίλι τελείωσε... ἄ, δὲν δουλεύει ὁ μηχανισμός, ἄ, κάνει καυτρίλα, ἄ, σκοτεινιάζει, ἄ, σβύνει!.. Ἔτσι παιδεύομαι μὲ τὴ λάμπα μου. Χρειάζεται μιὰ ὥρα ὥς νὰ ἑτοιμασθῇ καὶ νἀναφθῇ. Ἀκόμη καὶ τὸ σβύσιμό της ἔχει φασαρία, γιατὶ πολλὲς φορὲς εἶνε ἀνάγκη νὰ σκεπασθῇ τὸ γυαλί, γιὰ νὰ μὴ φουντώσῃ ἡ κάμαρα ἀπὸ τὸν πνιγηρὸ καπνὸ τῆς καυτρίλας. Μπελᾶς τελοσπάντων ἀπερίγραπτος!

Πολλὲς φορές, ἐνῷ βασανίζομαι ἔτσι μὲ τὴ λάμπα μου, — ποῦ τὸ μόνο της καλὸ εἶνε ὅτι, ὅταν δὲν ἔχῃ τὰ μπορίνια της, φέγγει γλυκὰ καὶ δὲν κουράζῃ τὰ μάτια, — συλλογίζομαι πόσο βασανίζουνταν οἱ πάπποι μας, οἱ πατέρες μας ἀκόμη, ποῦ ζοῦσαν πρὶν γίνουν ἡ τελευταῖες ἐφευρέσεις κ' εὐκολίες. Ἀλλὰ δὲν τὸ καταλάβαιναν, καὶ γι' αὐτὸ ἦσαν τόσο εὐτυχισμένοι, ὅσο καὶ 'μεῖς ποῦ τὰ ἔχομε—δηλαδὴ ποῦ τὰ εἴχαμε ὥς χθὲς—ὅλα. Γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ κανείς, πρέπει νὰ τὰ χάσῃ μιὰ στιγμὴ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ ἔξαφνα ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸ ἢ τὸ γκάζι στὴ λάμπα τοῦ λαδιοῦ ἢ στὸ λυχνάρι, κι' ἀπὸ τὰ σουηδικὰ σπίρτα στὰ τσακμάκια τοῦ Πέγκροφ. Συλλογίζομαι ὅμως καὶ κάτι ἄλλο: δὲν μᾶς κακοσυνήθισε ἄρά γε αὐτὸς ὁ πολιτισμὸς καὶ δὲν μᾶς ἔκαμε πολὺ δύσκολους, πολὺ ἀπαιτητικούς, πολὺ μὴ-μοῦ-ἄπτου καὶ ἀρκετὰ ὀκνηρούς; Οἱ πάπποι μας κ' οἱ πατέρες μας, παραδείγματος χάρι, δὲν πιστεύω νὰ πνίγουνταν ἔτσι καὶ νἀθῆχαν ἀπὸ λίγο καπνὸ καυτρίλας, οὔτε θὰ εἶχαν τὴν ἀξίωσι νἀνάβουν τὸ φῶς ὅλης τῆς βραδιᾶς, νἀντικαθιστοῦν δηλαδὴ τὸν ἥλιο, γυρίζωντας ἁπλούστατα, ὀκνηρότητα, ἕνα κλειδί. Αὐτὰ τὰ μαγειρὰ οὔτε τὰ ἤξεραν, οὔτε τὰ θεωροῦσαν ἀπαραίτητα στὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς. Δὲν τοὺς ἔνοιαζε ἂν ἐκοπίαζαν καὶ λιγάκι γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν τὸ λυχνάρι τους. Τὰ καλὰ κόποις κτῶνται, ἔλεγαν πάντα καὶ γιὰ κάθε τί.

Ἐμεῖς ὄχι! Ἐννοοῦμε νὰ κάνωμε ἔ τ σ ι μ ι ά, καὶ νὰ τἄχωμε ὅλα. Μᾶς κακοσυνήθισε ὁ πολιτισμὸς μὲ τὴς τόσες του εὐκολίες. Ἠλεκτρικὰ τράμ, αὐτοκίνητα, τηλέφωνα, γραφομηχανές, ἠλεκτρικὰ φῶτα, κουζίνες καὶ καμινέττα μὲ γκάζι, χιλίων λογιῶν μηχανές, μᾶς ἔκαμαν νὰ θέλωμε τὸ κάθε τι στὴ στιγμὴ καὶ χωρὶς κανένα κόπο. Ἔ τ σ ι μ ι ά, καὶ νὰ μιλοῦμε μὲ τὸ φίλο μας, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πόλεως ἢ στὴν ἄλλη πόλι! Ἔ τ σ ι μ ι ά καὶ νὰ φωτίζεται ὅλο τὸ σπίτι! Ἔ τ σ ι μ ι ά, καὶ νἀνάβει ἡ κουζίνα! Ἔ τ σ ι μ ι ά καὶ νὰ γεμίζῃ ἕνα καταιβατὸ μὲ γράψιμο σὰν τοῦ τύπου! Ἔ τ σ ι μ ι ά καὶ νὰ βρισκόμαστε ἀπὸ 'δῶ στὴν Ἀλυσίδα! Ὅλα μὲ τὸ ἔ τ σ ι μ ι ά...

Αὐτὰ συλλογίζομαι πολλὲς φορὲς μπροστὰ στὴ λάμπα τοῦ λαδιοῦ... Ρεμβάζω δηλαδὴ στὸ γλυκό της φῶς, χωρὶς νὰ φθάνω σὲ κανένα συμπέρασμα. Τὸ μόνο ποῦ συμπεραίνω κάποτε, εἶνε ὅτι δὲν πρέπει νὰ θεωροῦμε πολὺ δυστυχισμένους ἐκείνους ποῦ ζοῦν σὲ τόπους ὅπου δὲν ὑπάρχουν ὅλες αὐτὲς ἡ εὐκολίες. Στὸ χωριὸ ἔξαφνα, στὴν ἐξοχή. Ἴσως αὐτοὶ νὰ ζοῦν πιὸ ἀ ν θ ρ ω π ι ν ά...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η BENTETTA

[Μυθιστόρημα ὑπὸ A. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ὅταν ἔφθασα ἐκεῖ, εἶδα νὰ τραβοῦν καὶ νὰναιβάζουν στὴ βάρκα ἕνα βορὺ ἀνθρώπινο σῶμα. Ἔπειτα ἡ βάρκα στάθηκε, περιμένοντας βέβαια νὰ φανῇ καὶ δεύτερο κεφάλι. Ἀλλὰ τοῦ κάκου. Πέρασαν ἀρκετὲς στιγμές, χωρὶς νὰ φανῇ τίποτα. Τότε ὁ Ἔρικ Δάϊδσων, ποῦ ἦταν ἄριστος κολυμπιστὴς καὶ βουτηχτὴς δοκιμασμένος, γδύθηκε γρήγορα κ' ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Βούτηξε μιὰ φορά,—τίποτα. Βούτηξε δεύτερη φορὰ καὶ βρῆκε καὶ τἄλλο σῶμα. Το τράβηξε ὡς τὴ βάρκα, ποῦ φορτωμένη βαρειά, ἔβγαλε σὲ λίγο ἔξω τοὺς δύο Σικελούς.

Ὁ ἕνας, ὁ Μάζος, ἂν καὶ κατασαστισμένος, ζαλισμένος, δὲν ἐφαίνετο νὰ εἶχε πάθῃ τίποτε σοβαρὸ ἀπὸ τὸ μακροβοῦτί του.

Ὁ ἄλλος ὅμως, ὁ Βάρθος, ἦταν νεκρός. Στὸ κεφάλι του ἔχασκε μιὰ μεγάλη πληγή. Φαίνεται, ὅτι καθὼς ἔπεσε στὴ θάλασσα, κτύπησε μὲ τὸ κεφάλι στὸ βράχο κ' εἶχε πνιγῇ ὁ ἄθλιος, χωρὶς κἂν νὰγωνισθῇ καθόλου.

«—Ὅλοι σας μὲ ξεχάσατε μένα !..»
(Σελ. 208, στ. β'.)

Σωτηρία !

Ὅταν μαζευθήκαμε στὴν ἀκρογιαλιά, μιὰ χαρούμενη κραυγὴ μᾶς ἐχαιρέτησε.—Ἦταν ὁ Φραντζέσκος.

Ἀπὸ τὸν κρυψῶνά του, ὁ κακόμοιρος εἶχε ἀκούσῃ τὴς ὀμ'λίες καὶ τὴς φωνὲς τῶν Μπαρμπούτζηδων. Ἀνάμεσα μάλιστα ἀπὸ τὸ δικτυωτό, ποῦ ἐσχημάτιζε μπροστά του τὸ φύλλωμα, μπόρεσε νὰ ἰδῇ τὸν Βάρθο, ὅταν ἔψαχνε στὴ χαράδρα, ὅπου ἦταν τὸ Κρυψόδενδρο. Ἂν καὶ καλὰ κρυμμένος ἐκεῖ, ὅπου μποροῦσε νὰ εἶνε ἐντελῶς ἥσυχος γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὁ καϊμένος ὁ Φραντζέσκος ἐβασανίζετο ἀπὸ μεγάλους φόβους γιὰ μένα καὶ μετανοοῦσε πικρὰ ποῦ μὲ εἶχε ἀφίσῃ μονάχο. Στὴν ἀγωνία του, ἡ ὧρες τοῦ ἐφαίνοντο σὰν ὁλόκληρες ἡμέρες. Στὸ τέλος, δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ βαστάξῃ. Καὶ μὲ κίνδυνο νὰ τὸν ἰδοῦν καὶ νὰ τὸν σφάξουν οἱ Μπαρμπούτζηδες, βγῆκε ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δένδρου καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔφθασε ὡς τὴν ἄκρη τῶν βράχων, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποῦ ξεκινοῦσε ἡ βάρκα τοῦ Δάϊδσων. Τὰ εἶδε λοιπὸν ὅλα κι' αὐτὸς ἀπὸ κεῖ-πάνω.

Πιὸ ἀγαθὴ ψυχή, πιὸ τρυφερὴ καρδιὰ ἀπὸ τοῦ Φραντζέσκου, θὰ ἦταν δύσκολο νὰπαντήσῃ κανείς. Καὶ ὅμως, τὴ στιγμὴ ποῦ τοῦ ἔδειξα μὲ τὸ δάκτυλο, χωρὶς νὰ τοῦ πῶ λέξι, τὸ ἄψυχο σῶμα, τοῦ θανασίμου ἐχθροῦ του, μιὰ λάμψι χαρᾶς ἐφώτισε τὸ πρόσωπό του.

Εἶχε σβυσθῇ γιὰ πάντα ἡ φοβερὴ «βεντέττα», ἡ τρελλὴ αὐτὴ δίψα τῆς ἐκδικήσεως !

Ὁ Φραντζέσκος αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τὴ χαρά του, νὰ μοῦ τὴ δικαιολογήσῃ.

— Ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας, μοῦ εἶπε, ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ· ἢ αὐτός, ἢ ἐγώ. Δὲν θὰ ἡσύχαζε ποτέ, ἂν δὲν μὲ σκότωνε. Ἔτσι ἦταν τὸ φυσικό του, ὁ χαρακτῆράς του...

— Ἀμὴ ὁ ἀδελφός του, Φραντζέσκο; ρώτησε ὁ κ. Δάϊδσων.

—Ὦ, ὁ ἀδελφός του! ἔκαμε ὁ Φραντζέσκος· δὲν τὸν παραφοβοῦμαι αὐτόν.

Κανείς, ἀλήθεια, δὲν ἐφοβεῖτο τὸν δυστυχισμένο ἐκεῖνο Μάζο, ὅσο δὲν εἶχε ἀπὸ πίσω του τὸν φοβερὸ ἀδελφό του.

—Ἐσὺ δὲν θέλεις τὸ αἷμά μου, Μάζο, ἀλήθεια; τὸν ρώτησε ἰταλικὰ ὁ Φραντζέσκος.

Κι' ὁ Μάζος, ποῦ εἶχε συνέλθῃ κάπως ἀπὸ τὸ βυθός του, ἀποκρίθηκε σχεδὸν ἥσυχα:

— Καὶ τί νὰ τὸ κάμω τὸ αἷμά σου, Κιέκο Καζάλε; Οἱ Μπαρμπούτζηδες ἤπιαν περισσότερο καζαλέϊκο αἷμα ἀπ' ὅσο μπαρμπουτζέϊκο ἤπιαν οἱ Καζάληδες. Πάντα τὸ ἔλεγα τοῦ Βάρθου. Μὰ δὲν ἤθελε νὰκούσῃ. Καὶ τοῦρθε ἡ τρέλλα νὰ τρέξῃ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ σὲ βρῇ... Νὰ τώρα, αὐτὸς πνίγηκε κι' ἄφισε μένα μονάχο γιὰ νὰ κρεμασθῶ.

Κι' ὁ Μάζος ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν μεγάλο παιδὶ ποῦ ἦταν.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούσθηκε ἀπὸ πίσω μας ἕνα πάφλασμα. Γυρίσαμε κ' εἴδαμε τὸν Κάρολο Δάϊδσων, ποῦ ἔβγαινε ἔξω... κολυμπῶντας !

—Ὅλοι σας μὲ ξεχάσατε μένα ! εἶπε, μόλις στάθηκε στὰ πόδια του καὶ πῆρε ἀνασασμό. Ἤμουν ἐκεῖ-πέρα, ὁλομόναχος, στὴν Ἀφρόεσσα, σκασμένος ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ μάθω τί συνέβαινε 'δῶ. Κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχα ἄλλο τρόπο νὰ βγῶ ἔξω, γδύθηκα κ' ἔπεσα στὴ θάλασσα.

Ὁ καλός μου φίλος ἦταν τόσο κωμικός, μὲ τὰ βρεμμένα ἐσώρρουχα κολλημένα στὸ σῶμά του, ὥστε δὲν μπορέσαμε νὰ κρατήσωμε τὰ γέλια, λησμονοῦντες τὴν τραγῳδία, ποῦ εἶχε παιχθῇ πρὸ ὀλίγου.

Ἐνῷ πήγαινα τὸν Κάρολο στὸ σπίτι, γιὰ νὰ τοῦ δώσω νὰλλάξῃ φορέματα, ἕνα μεγάλο βαπόρι ἐσφύριξε κοντὰ στὸ νησί. Ἦταν τὸ συνειθισμένο σύνθημα γιὰ νὰ καταλάβωμε, ὅτι ὑπῆρχε ἐπιβάτης γιὰ τὸ Σπαθονῆσι.

Πρὸς μεγάλη μου ἔκπληξι καὶ χαρά, ὁ ἐπιβάτης αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν πατέρα μου, ποῦ ἀπεφάσισε νὰφίσῃ τὸ μικρό μας γιὼτ στὸ Νόρθπορτ γιὰ κάποιες ἐπισκευὲς ποῦ ἐχρειάζετο, καὶ νἄλθῃ μὲ τὸ βαπόρι.

Ἄκουσε μὲ συγκίνησι τὰ συμβάντα, ποῦ ἐτάραξαν τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὸ εἰρηνικό μας νησί· ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν εἶχε πάθῃ κακὸ κανένας ἄλλος, ἀπὸ τὸν ἔνοχο, ὁ πατέρας μου συμφώνησε μαζί μου, ὅταν τοῦ εἶπα, ὅτι ὅσο κι' ἂν φοβήθηκα, ὅσα κι' ἂν ὑπέφερα, αὐτὰ ὅλα δὲν ἦταν τίποτα μπροστὰ στὴν ἀνακούφισι, στὴ χαρὰ ποῦ αἰσθανόμουν τώρα, γιὰ τὴν ὁριστικὴ σωτηρία τοῦ Φραντζέσκου ἀπὸ τὸ φοβερό του ἐχθρό.

Ἐπίλογος

Τὸ μῖσος μεταξὺ Μπαρμπούτζηδων καὶ Καζάληδων τώρα ἔσβυσε. Ὁ Μάζος, ποῦ γύρισε στὴν Σικελία, ἀφοῦ ἔκαμε ἕνα χρόνο φυλακή, δείχνει ἀφοσίωσι πιστοῦ σκύλου στὴν οἰκογένεια τοῦ Φραντζέτκου. Τὸ ξεύρω ἀπὸ τὸν Φραντζέσκο τὸν ἴδιο, γιατὶ κι' αὐτὸς γύρισε στὴ Σικελία κ' ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἁγια-Ἀγνή, τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του. Καλοπαντρεύθηκε κηόλα ἐκεῖ κ' ἔγεινε ἕνας λαμπρὸς νοικοκύρης, ποῦ τὸν ἀγαποῦν ὅλοι του οἱ πατριῶτες.

Χαιρετῶ πάντα μὲ χαρὰ τὰ γράμματα τοῦ Φραντζέσκου, γιατὶ μοῦ θυμίζουν τὴς εὐτυχισμένες ἡμέρες τοῦ Σπαθονησιοῦ καὶ τὴ δραματικὴ περιπέτεια ποῦ σᾶς διηγήθηκα.

Ἀ, τί καλοθύμητα τὰ παιδικὰ χρόνια!.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΒΕΝΤΕΤΤΑΣ»

ΑΝΥΠΑΡΞΙΑ

(*Ἐκ τῶν τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου*)

Δὲν εἶνε μάννα πιὸ καλὴ
ἀπ' τὴν ἀνυπαρξία!
Πόσο καλὰ ἤμουν ἐκεῖ.
Στὴν ἀγκαλιά τὴ μυστικὴ
Στὰ σπλάχνα της τὰ κρύα!

Ὁ χρόνος ἀπὸ πάνω μου,
Ἀμέτρητος περνοῦσε.
Δὲν μ' ἐξυπνοῦσε ἡ χαρά,
Δὲν μ' ἐξυπνοῦσε ἡ συμφορά,
Κανεὶς δὲν μ' ἐξυπνοῦσε!

. . . . . .

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΙΣΤΟΣ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΣ

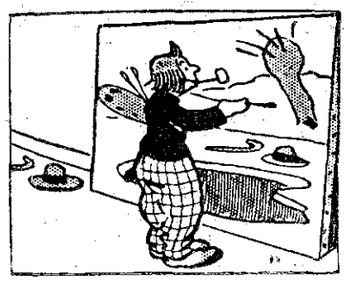

Ὁ *Ζωγράφος* :—Ἀκόμη δυὸ-τρεῖς πινελιὲς καὶ τελειώνει... Ἀ, θαυμάσια! Τί φυσικότης!.. Παγωμένη λίμνη κι' ὁ πάγος ὅ,τι ἀρχίζει νὰ τήκεται. Θέμα πρωτότυπο, ἐκτέλεσις τελεία. Ὡρισμένως στὴν Ἔκθεσι θὰ πάρω Πρῶτο Βραβεῖο... Ἂς τρέξω τώρα νὰ παραγγείλω μιὰ ὡραία κορνίζα.

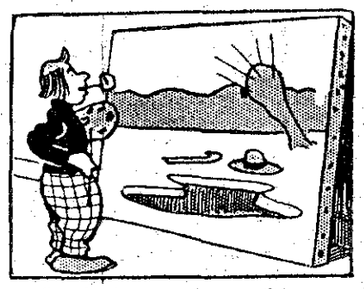

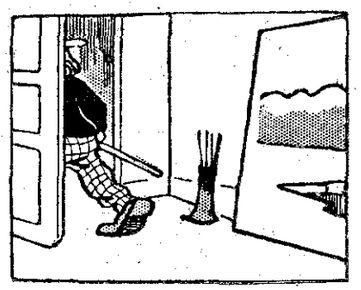

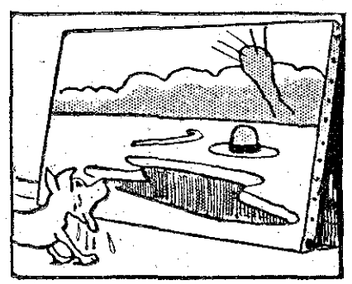

καλά;.. Μπρέ! τὸ καπέλλο καὶ τὸ μπαστοῦνι τοῦ κυρίου μου ἀπάνω 'ς αὐτὴ τὴν παγωμένη λίμνη ... Ποῦ βρέθηκε;.. Μὴ βλέπω ὄνειρο; Καλέ, τί ὄνειρο; Ἂς τὰ σώσω ἀπὸ κεῖ, πρὶν βουλιάξουν!.. (*Ὁρμᾷ καὶ πέφτει μέσα στὴ λίμνη τῆς εἰκόνος.*)

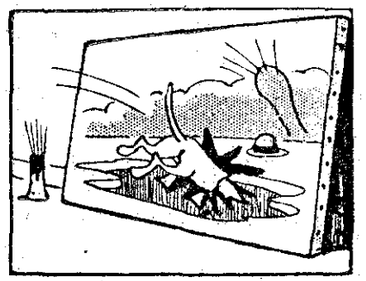

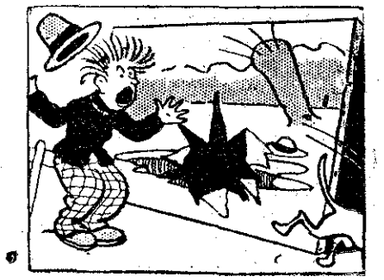

Ὁ *Μεντόρ* :— Τ' εἶν' ἐκεῖ;.. Βλέπω τ' εἶν' αὐτό;!.. Πάει ἡ Λίμνη μου! πάει τὸ ἀριστούργημά μου!..

Ὁ *Ζωγράφος, ἐπιστρέφων* :—Ὤχ! τ' εἶν' αὐτό;!.. Πάει ἡ Λίμνη μου! πάει τὸ ἀριστούργημά μου!..

"ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ,,

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον Σάββατον

εἰς τὴν **"ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,**

ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ MARIE GIRARDET

"ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ,,

Οἰκογενειακόν. — Περιπετειῶδες. — Τρυφερώτατον. — Ἐξυπνότατον.—Συγκινητικώτατον.—Διασκεδαστικώτατον.—Ἠθικώτατον.—Διδακτικώτατον.

Τὸ νέον μυθιστόρημα τῆς Διαπλάσεως «***Ἔξω ἀπ' τὴ Φωλιά***», εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ μικροῦ Πετράκη, ὁ ὁποῖος ἐδιώχθη μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸν κακὸν πατρυιόν του, ἐπειδὴ τοῦ ἔσπασε ἕνα κινέζικο βάζο, κ' ἐξεκίνησε ὁλομόναχος ἀπὸ τὴν Χάβρην, ὅπου ἦτο τὸ σπίτι τῆς μητέρας του, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Παρίσι καὶ νὰ εὕρῃ τὸν ἐκεῖ ἐγκατεστημένον πατέρα του, τὸν «ἀληθινόν» του πατέρα...

Φαντάζεσθε ἂν ἕνα τέτοιο ταξεῖδι ἦτο εὔκολον δι' ἕνα μικρὸ παιδί! Ἀλλὰ ὁ Πετράκης εὑρίσκει ἕνα φίλον, ἕνα παιδὶ τῆς ἡλικίας του, τὸν χαριτωμένον Ἀντωνάκην, ποῦ τὸν διευκολύνει. Ἐπὶ τέλους φθάνει στὸ Παρίσι, ἀλλὰ ἐκεῖ ἄλλη δυσκολία: Ὁ πατέρας του δὲν εὑρίσκεται πιὰ εἰς τὸ σπίτι ποῦ ἤξευρε! Καὶ ὁ μικρὸς μένει μόνος, χαμένος στὴν ἀπέραντη πρωτεύουσα!.. Θέ μου, σὲ τί κακὰ χέρια πέφτει!.. Ἀλλὰ καὶ τί καλὴ ποῦ δείχνεται γι' αὐτὸν ἡ μικρὴ Βιολέττα!.. Καὶ ὑπὸ ποίας περιέργους συνθήκας ἀνευρίσκει τὸν πατέρα του, ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ περιμένει !..

Αἱ περιπέτειαι τοῦ συμπαθητικωτάτου αὐτοῦ Πετράκη θὰ σᾶς κρατήσουν εἰς ζωηρότατον ἐνδιαφέρον καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς Β' ἑξαμηνίας. Τὸ «***Ἔξω ἀπ' τὴ φωλιά***» θὰ τελειώσῃ μὲ τὸν τόμον τοῦ 1917. Καὶ θὰ ὁμολογήσετε, ὅτι ποτὲ δὲν ἐδιαβάσατε τερπνότερον μυθιστόρημα.

Ἑτοιμασθῆτε νὰπολαύσετε τὸ «ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ», ποῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον Σάββατον.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ. Κεφ. Β.

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἄκου, ἄκου τὰ πουλάκια
Τὶ γλυκὰ ποῦ κελαϊδοῦν.
Δὲς καὶ τὰ μικρὰ ἀρνάκια
Ὅπου βόσκουν καὶ πηδοῦν.

Δές, τὰ δένδρα πρασινίζουν
Σὰ νἀλλάζουν φορεσιά,
Καὶ τὰ φύλλα ψιθυρίζουν
Θεῖα λόγια, μαγικά.

Στὸ ποτάμι, ποῦ κυλάει
Τὰ καθάρια του νερά,
Κύκνος κάταστρος βουτάει
Τὰ ὡραία του φτερά.

Ὅλα γύρω μας ἀνθίζουν,
Ὅλη ἡ φύσις μᾶς γελᾷ,
Πίσω τὰ πουλιὰ γυρίζουν,
Ἦλθε ἡ ἄνοιξις, παιδιά.

Πατρὶς τῶν Ἡρώων

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ἀγαπημένε μου Ἐρρίκο,

Ἀλήθεια ἡ σπουδὴ σοῦ εἶνε βαρετή, ὅπως τὸ λέει καὶ ἡ μητέρα σου, δὲ σὲ βλέπω πιὰ νὰ πηγαίνῃς πρόθυμα σχολεῖο, μὲ τὸ χαρούμενό σου πρόσωπο, ὅπως σ' ἔβλεπα καὶ πρῶτα, ἀκόμη στενοχωρημένος εἶσαι. Ὅμως γιὰ σκέψου λίγο τί ἄθλια καὶ καταφρονεμένη θἄταν ἡ ζωή σου, ἂν δὲν πηγαινες σχολεῖο. Μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος, θὰ ζήταγες νὰ μεταμελη θῇς, ὅλο ντροπὴ καὶ ἀηδία γιὰ τὴν ἀμορφωσιά σου καὶ γιὰ τὴν ὕπαρξί σου.

Ὅλοι, ὅλοι πιὰ σπουδάζουνε, Ἐρρίκο μου. Συλλογίσου τοὺς ἐργάτες. Ὅλη τὴν ἡμέρα εἶνε στὴ δουλειά καὶ τὸ βράδυ πᾶνε στὸ σχολεῖο. Συλλογίσου τὰ παιδιὰ καὶ τὴς γυναῖκες τοῦ λαοῦ, ποὺ δουλεύουν ὅλη τὴν ἑβδομάδα καὶ τὴν Κυριακὴ πηγαινουν στὸ σχολεῖο, τοὺς στρατιῶτες ποὺ κομμένοι ἀπ' τὰ γυμνάσια, παίρνουνε στὰ χέρια τὰ βιβλία καὶ τὰ τετράδια, τἄλαλα καὶ τὰ τυφλὰ παιδιά, ποῦ σπουδάζουν μ' ὅλα ταῦτα· οἱ κατάδικοι τὸ ἴδιο, προσπαθοῦνε γιὰ νὰ μάθουν νὰ διαβάζουν καὶ νὰ γράφουν. Σκέψου τὸ πρωὶ ποῦ βγαίνεις ἀπ' τὸ σπίτι, τὴ στιγμὴ αὐτή, στὴν ἴδια πόλι, ὡς τριάντα χιλιάδες παιδιὰ πηγαίνουν νὰ κλειστοῦν τρεῖς ὧρες σὲ μιὰ κάμαρα, κι' αὐτὸ γιὰ νὰ σπουδάσουν. Ἔπειτα γιὰ σκέψου! Ἕνα σωρὸ παιδιά, σχεδὸν τὴν ἴδια ὥρα, πηγαίνουν στὸ σχολεῖο, παντοῦ, σ' ὅλες τὴς χῶρες. Φαντάσου πῶς πηγαίνουν. Πηγαίνουν ἀπ' τὰ δρομάκια μέσ' τὸ ἥσυχο χωριό, περνοῦν ἀπὸ τοὺς δρόμους στὴν πολυτάραχη πόλι, διαβαίνουν σ' ἀκρογιάλια καὶ σ' ὄχθες λιμνῶν, ἀλλοῦ μὲ ἥλιο φλογερὸ κι' ἀλλοῦ μὲ μαῦρα σύννεφα, μὲ βάρκες ὅπου ἔχουνε κανάλια, μὲ ἄλογα στοὺς κάμπους, μὲ ἔλκυθρα στοὺς πάγους. Ἄλλα διαβαίνουνε ράχες καὶ κοιλάδες· δάση καὶ ξεροπόταμα· καὶ στὰ βουνά, τὰ ἔρμα μονοπάτια· μονάχα, δύο, δύο, ὁμάδες ἢ μακρυὲς σειρές, ὅλα στὴν ἀμασχάλη τὰ βιβλιαράκια, μὲ φορεσιὲς διάφορες, μιλῶντας τόσες γλώσσες, ἀπ' τῆς Ρωσσίας τὸ ψηλότερο σχολεῖο, ποὺ χάνονται σχεδὸν στὰ χιόνια, ὡς τὸ κατώτερο τῆς Ἀραβίας, ποὺ κάθονται στῶν χουρμαδιῶν τὸν ἴσκιο. Χιλιάδες καὶ χιλιάδες! Ὅλα ἀπὸ διάφορες φυλές, ὅμως γιὰ νὰ πετύχουνε τὸν ἴδιο σκοπό. Φαντάσου τὴν ἄπειρη αὐτὴ κινητοποίησι, τὴν μερμηγκιὰ αὐτή, ποὺ ἕνα μερμήγκι της εἶσαι σύ· καὶ σκέψου: Ἀξαφνα σταματάει αὐτὴ ἡ κίνησι καὶ νὰ ὁ κόσμος πάλι βάρβαρος! Ὁ κόσμος μας ἐλπίδα του καὶ πρόοδο καὶ δόξα του ἔχει αὐτὴ τὴν κίνησι.

Θάρρος λοιπόν, μικρέ μου στρατιώτη στὸν παγκόσμιο στρατό! Γιὰ ὅπλα τὰ βιβλία σου· τῆς μάχης σου πεδίο ὁλόκληρη τὴ γῆ· καὶ δόξα τὸν ἀνθρώπινο πολιτισμό. Ἐρρίκο μου! Μὴ φαίνεσ' ἄνανδρος στρατιώτης!.. *Ὁ πατέρας σου»*

(Ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸ τοῦ De Amicis: Cuore)

Βάσος Ἐλπίδας

ΤΑ ΔΥΟ ΓΑΤΑΚΙΑ

Μέσ' στὸ σπίτι, μιὰ βραδυά
Δυὸ μικρὰ γατάκια,
Νὰ μαλώνουν ἄρχισαν
Μὲ θυμὸ καὶ κάκια,
Καὶ νὰ τσαγκρουνίζουνται
Γιὰ 'να ποντικό,
Ποῦ τὸ ἕνα εἶχε βρῇ
Καὶ τὸ ἄλλο ἤθελε
Νὰ τοῦ τονε πάρῃ
Δίχως νὰ τὸν μοιρασθῇ.
Γιατί—καθὼς ἔλεγε—
Ἦταν νηστικό.

Μὰ ἡ κακὴ μαγείρισσα
Θύμωσε καὶ παίρνει
Τὸ μακρὺ σκουπόξυλο
Καὶ μ' αὐτὸ τὰ φέρνει
Ἴσα στὴν ἐξώπορτα·
Σκύβει, τὰ σηκώνει
Κι' ἕνα ἕνα ἄσπλαγχνα
Ἔξω τὰ πετᾷ.
Τώρα τουρτουρίζωντας
Στὸ βορρηᾶ, 'στὸ χιόνι,
Τό 'να στ' ἄλλο ζεστασιὰ
Γιὰ νὰ βρῇ ζητᾷ.

Ἔτσι καὶ τὸν ποντικὸ
Ἄδικα ἐχάσανε,
Καὶ ἐκεῖνα τὰ φτωχὰ
Τὴ νυχτιὰ περάσανε
Ἔξω, ὡς τὸ κόκκαλο
Καὶ τὰ δυὸ βρεμμένα,
Ἀπὸ τὸ χιονόνερο
Μισοπαγωμένα.

Μὰ τὸ συλλογίσθηκαν
Τὰ τρελλὰ γατάκια,
Κ' ἔκαμαν ἀπόφασι
Σὰν καλὰ ἀδελφάκια
Στὸ ἑξῆς τὸ κάθε τι
Δίκηα νὰ μοιράζουνται
Δίχως νὰ μαλώνουνε
Καὶ νὰ τσαγκρουνιάζουνται.

(*Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν*)

Κλέφτικο Βόλι

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Κυλάει τὸ κῦμα· ἀπαλό, γλυκομουρμουρητο, χαϊδεύει τὸ Βράχο. Τὸν ἀγκαλιάζει, φεύγει. Μαζύ του κάτι παίρνει.

Κι' ἔτσι περνῶντας ὁ καιρὸς βλέπομ' αὐτὸν τὸ βράχο νὰ τρώγεται. Τρύπες μεγάλες χαίνουν.

Ρωτοῦμε: Μήπως τὸ κῦμα τ' ἀπαλό; —"Ἀ, ὄχι, ὄχι! Μὰ ἐκεῖνο ὅλο ἀγκαλιάζει. Μαζί του κάτι πέρνει. Ποιὸς τὸ πιστεύει;

* * *

Τὸ καραβάκι ἀρμενίζει ὁλόχαρο. Μπάτης τρελλὸς φουσκώνει τὰ πανιά του κι' ἡ πρῶρα του αὐλακώνει βαθειὰ τὴ θάλασσα. Τί περηφάνεια νοιώθει μέσ' τὰ στήθεια του! Θέλει νὰ τρέξῃ μακρυά, ὦ ναί, μακρυὰ πολύ. Καὶ ξανοίγεται στὸ πέλαγο. Κι' ἡ περηφάνεια του εἶνε μεγάλη, γιατὶ μοιάζει μὲ βαπόρι.

Ὦ, τὸ φτωχό, ὦ τὸ ἄμοιρο, συντρίμμια ἔχει γυρίσει! Καὶ τώρα τὰ κύματα ποὺ παίζουν τρελλὰ μὲ τὰ σπασμένα ξύλα του σιγοτραγουδοῦν: —Ποτὲ μὴ περηφανευτῆς μὲ δύναμι ξένη. Μὰ εἶνε τόσο ἀργά...

Γκραζιέλλα

ΣΚΕΨΕΙΣ

*** Θέλετε νὰ γνωρίσετε τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς ὀδύνης, τῆς δυστυχίας, τῆς ἀθλιότητος; Μετατεθῆτε εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀνθρώπου ποῦ, ἐνῷ προηγουμένως εἶχε τὴν δύναμιν *ν' ἀδιαφορῇ* διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀδικίαν καὶ *νὰ περιφρονῇ*, τώρα περιέρχεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ τι πλέον τῆς δικαιοσύνης, *ἔλεος*.

*** Ἕνας ἀπὸ τοὺς κοινοὺς παράγοντας ἀποτυχίας εἶνε καὶ τὸ ὅτι συχνὰ ἐκλαμβάνουν οἱ ἄνθρωποι ὡς εἰλικρινὲς πρὸς αὐτοὺς ἐνδιαφέρον, τὴν ἁπλῆν περιέργειαν τῶν ἄλλων.

*** Δὲν ὑπάρχουν σχεδὸν ἄνθρωποι ἀρεσκόμενοι εἰς τὸ κακὸν καὶ ἐργαζόμενοι ὑπὲρ αὐτοῦ. Διστυχῶς ὅμως οἱ πολλοὶ καταπολεμοῦσι τὸ καλὸν διὰ τῶν μέσων, μὲ τὰ ὁποῖα ζητοῦν νὰ τὸ ὑπερασπίσουν.

*** Μὴ βιαζώμεθα, προκειμένου νὰ χαρίσωμεν τὸ ἐπίθετον τοῦ ἀνειλικρινοῦς, Εἶνε εἰλικρινέστατος ὅποιος χαρακτηρίζει διηγεῖται καὶ κρίνει τὰ πράγματα, ὅπως τὰ εἶδεν. Ἀλλὰ ὅλοι οἱ ἀνθρώπινοι ὀφθαλμοὶ δὲν ἔχουν τὸν ἴδιον φακόν. Ὁ καθεὶς ἑπομένως ἀντιλαμβάνετσι διαφορετικὰ τὰ ἴδια πράγματα.

*** Ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι, γνωρίζομεν τοῦτο, δὲν ἀξίζουν καὶ τόσο τὴν ὑπόληψίν μας, δὲν τοὺς χρεωστοῦμεν τίποτε καὶ ὅμως τοὺς ἀγαπῶμεν. Πόθεν τὸ αἴσθημα μας τοῦτο; Οἱ περὶ οὗ πρόκειται εἶνε εὐτυχέστεροι ἀπὸ 'μᾶς. Ἰδοὺ ἡ λύσις.

*** Κατὰ βάθος, ἡ ἀγωνία τοῦ ἐπιχειρηματίου διὰ τὴν ἔκβασιν μιᾶς ριψοκινδύνου ἐπιχειρήσεως καὶ τὸ καρδιοχτύπι τοῦ μικροῦ μαθητοῦ γιὰ τὴν ἐξέτασι καὶ τὸν ἔλεγχο, εἶνε *τὸ ἴδιο πράγμα*. Γι' αὐτὸ ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐθυμία τῆς παιδικῆς ζωῆς δὲν πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἀμεριμνησίαν, ἀλλὰ κάπου ἀλλοῦ, εἰς τὸ ὅτι τὰ παιδιὰ *ἀγνοοῦν τὸ κακὸν* καὶ *δὲν θέλουν* εὔκολα νὰ πιστεύουν τὴν ὕπαρξίν του.

Ἑλληνικὴ Αἴγλη

ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΦΙΛΙΑ

Πέντε χρόνια ὁλόκληρα, πέντε αἰῶνες εἶχα νὰ πάω. Μ' ἄρεσε νὰ ξαναβλέπω τὸ πανόραμα τοῦ χωριοῦ, τὴν ὀμμορφιὰ τοῦ τοπίου.

Δέντρα πελώρια, γεμᾶτα ἀπὸ κισσοὺς πυκνότατους, πρασινάδα ἄρθονη, νερὰ τρεχούμενα, καὶ μέσ' τὴ μέση, σὰν γυφτούλα, ἡ Ρωγδιά.

Ἤθελα νὰ τὰ ἰδῶ ὅλα· τὴς καλὲς χωρικές, ποῦ μοῦ εἶχαν προσφέρει ἕνα ὀπωρικὸ ἢ ἕνα φλασκὶ ζεστὸ γάλα, τὰ κάτασπρα σπιτάκια των, τὸ ἐρημοκκλῆσι τ' Ἁγίου Νικολάου, τὰ δέντρα, ὦ! τὰ δέντρα ἐκεῖνα ποῦ ἐσκίασαν τὰ τόσα παιδικά μου παιχνίδια... Ἤτανε ὁλόκληρη ἐκδρομὴ στὸ παρελθόν, πόῦ ἔκανα τὴν ἡμέρα ἐκείνη! Ἀλλ' ἐνῷ περνοῦσα ἀπὸ κάμπο σὲ κάμπο, ἐνῷ σταματοῦσα γιὰ ν' ἀναγνωρίσω κάθε ἐλιά, κάθε πέτρα, «κάτι» μ' ἔκαμε ἀποτόμως νὰ σταματήσω. Σ' ἕνα πεῦκο ἔβλεπα χαραγμένο τ' ὄνομά μου, συμπλεγμένο μ' ἕν ἄλλο, τ' ὄνομα φίλης, σχεδὸν ἀδελφῆς. Ἦταν στὰ 1911, σὲ μιὰ ἐκδρομή. Μ' ἕνα κονδυλομάχαιρο εἴχαμε χαράξει ἐκεῖ τὰ δυό μας ὀνόματα. Ἀπὸ τότε τὸ δέντρο εἶχε πολλάκις πρασινίσει καὶ στὸν τραχὺ κορμό του, τὰ γράμματα ἐμεγάλωναν ὁλοένα.

Καὶ ὁ οὐρανὸς δὲν μοῦ ἐφάνη πιὰ τόσο γαλάζιος, ἡ φύσις τόσο ὡραία, τὸ τραγοῦδι τοῦ πουλιοῦ τόσο γλυκό! Ἀκκούμπησα μελαγχολικὸ στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου...

. . . . . .

Στὰ πόδια μου, βαθειὰ χωσμένο μέσ' τὴ χλόη, ἔστεκε ἕνα ἄνθος. Ἦταν ἕνα ἀνθάκι ὁλόχλωμο καὶ ἐγκαταλελειμμένο. Δὲς κι' ἤθελε νὰ κρύψῃ τὸν κεῦμό του στ' ἀδιάκριτα βλέμματα. Μιὰ σταγόνα δροσιᾶς, σὰν δάκρυο, ἔτρεμε στὸν κάλυκά του, καὶ ἡ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου ἔπεφταν ἐπάνω τον, σὰν νὰ τὸ γλυκοφιλοῦν.

Ἔσκυψα καὶ τὸ ρώτησα τ' ὄνομά του. Κι' ἐκεῖνο: —Εἶμαι ἡ Πεθαμένη Φιλία.

Μαρία Δολόρες

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Κουφιοκεφαλάκη, δὲν μοῦ λές, αὐτὸς κάθεται κοντὰ στὸ σπίτι σου;

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης: — Ἐγὼ κάθουμαι κοντὰ στὸ δικό του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὀδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμομηλάκι

Α	ΡΑΧ	Α
ΘΥ	ΘΟΣ	ΟΣ
Α	ΜΙΣ	Ω

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τρεῖς ποταμοὶ τῆς Ἠπείρου.

β'.) Κυβόλεξον

Ἐστάλη ὑπὸ Καλλιόπης Παπαϊωάννου

**** = Γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς.
**** = Ἀνὴρ τῆς Π. Γραφῆς.
**** = Ποτὸν μεθυστικόν.
**** = Τέλος προσευχῆς.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γερμανόπαιδος

R E P X E
I E N C E
E S S A P
S C I E N
E C

Νἀναγνωσθῇ αὐτὴ ἡ Ἐπιγραφή.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 24ου φύλλου

α'.) Καραϊσκάκης, Κολοκοτρώνης, Ἀνδροῦτσος, Ζαΐμης, Δόντος, Μιαούλης. Κανάρης.—β'.) Ἀνάξιον ἄνδρα μὴ ἐπαίνει διὰ πλοῦτον.

γ'.)
V
M E R
B A R O N
C O M B I E N
S E P T E M B R E

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος
Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 ***Τόμοι***; τῶν ἐτῶν *1894, 1895, 1896* ἕκαστος ἄδετ. δρ.3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 ***Τόμοι***: τῶν ἐτῶν *1897* ἕως *1905* ἕκαστος ἄδετ. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 ***Τόμοι***: τῶν ἐτῶν *1906* ἕως *1916*. ἕκαστ. ἄδετ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 23ην Μαΐου 1917.

ΜΕ τὸ σημερινὸν φύλλον τελειώνει ἡ πρώτη μας ἑξαμηνία καὶ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει ἡ δευτέρα, μὲ τὸ νέον μυθιστόρημα «Ἔξω ἀπ' τὴ Φωλιά», ποῦ θὰ κρατήσῃ ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους μας. Εὐκαιρία διὰ τοὺς φίλους μου νὰ ξεσπαθώσουν. Οἱ νέοι ἀγορασταὶ θὰ ἔχουν νὰ παρακολουθήσουν ἐξ ἀρχῆς ἕνα μυθιστόρημα καί, μὲ μίαν μικρὰν περίληψιν ποῦ εἰμπορεῖτε νὰ τοὺς κάμετε σεῖς, διὰ νὰ μποῦν εἰς τὸ νόημα, νὰ ἐξακολουθήσουν καὶ τὴν «Μυστηριώδη Νῆσον», ποῦ πολλαπλασιάζονται ὁλοὲν τὰ μυστήριά της καὶ τὰ θέλγητρα. Τί νὰ ἦτο ἄρά γε ἡ μυστηριώδης δύναμις, ποῦ ἀνετίναξε τὸν Τύπ, ὅταν ἐπάλαιε μὲ τὸ λαμαντίνι; καὶ τί θὰ εὕρουν ἄρά γε οἱ ἄποικοι μέσα εἰς τὸν ὑπόγειον ἐκεῖνον διέδρομον ποῦ συγκοινωνεῖ μὲ τὴν θάλασσαν;..

Πολλὰ σημερινὰ γράμματα φίλων μου, ἀπὸ Ἐπαρχίας, μοῦ περιγράφουν πῶς ἑωρτάσθη ἡ 21 Μαΐου. Ἀπαντῶ εἰς ὅλους μαζί, ὅτι κ' ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ ἑορτὴ τοῦ σεπτοῦ Βασιλέως μας ἐτελέσθη μὲ τάξιν, λαμπρότητα κ' ἐνθουσιασμόν. Ὅλοι δὲ παρεκκλέσαμεν θερμῶς τὸν Θεὸν νὰ μᾶς· Τὸν φυλάττῃ, νὰ καταπαύσῃ ταχέως τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ ἴδωμεν εὐτυχεστέρας ἡμέρας διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ δι' ὅλην τὴν ταλαιπωρουμένην Ἀνθρωπότητα.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

Ὑπόλοιπον ἐκ τοῦ προηγουμένου Δελτίου, ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 25ον φύλλον, δρ. 3,45. Ἐστείλαν ἀκόμη: Σύλλογος «Ἄπορος» Ἀθηνῶν, δρ. 2,50.—Δημ. Σ. Μπερδέσης, δρ. 0,25. —Κ. Δ. Ἐλευθερουδάκης, δρ. 0,30.—Κ. Γ. Γυφτόδημος, δρ. 0,10.—Τὸ ὅλον, μέχρι σήμερον, δρ. *6,60*.

Πλησιάζει, βλέπετε, νὰ συμπληρωθῇ μία ἐτησία συνδρομή, διὰ νὰ ἐγγράψω ἀκόμη ἕνα ἄπορον. Κ' ἐλπίζω νὰ γίνῃ κι' αὐτὸ ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΕΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 24ον καὶ 25ον φύλλον)

Ὑπενθυμίζω δημοσίᾳ καὶ εἰς τοὺς κατωτέρω ἐγκαφερόμενους Πράκτορας,—οἱ ὁποῖοι πάλιν δὲν εἶνε ὅλοι, ἀλλὰ δημοσιεύω ὅσους ἐπιτρέπει ὁ χῶρος,—νὰ ἐξοφλήσουν τὸν λογαριασμόν των, διότι δὲν ἔχω πλέον καιρὸν νὰ τοὺς γράφω ἰδιαιτέρως:

Γεώρ. Ι. Σμαράγδης, Πόστ-Σαὶτ	Δρ. 2,70
Ἄννα Μ. Χαδιαράκου, Ναύπλιον	» 7,90
Θεοδόσιος Σ. Δημόπουλος, »	» 34,55
Μιλτ. Γ. Σαββάκης, Λίμνη	» 5,05
Θεοφ. Γ. Καββαδᾶς, Ναύπλιον	» 3,50
Νικ. Δ. Τσερώνης, Σικάγον	» 21,40
Γεώργ. Ν. Σφακιανός, Χαλκί	» 13,70
Ἀδαμ. Ν. Χριστοδουλίδης, Λευκωσία	» 3,25
Γεώρ. Ι. Ἠλίας, Βόλος	» 11,10
Βασ. Κ. Μουσάκος, Πειραιεύς	» 2,90

(Ἕπεται συνέχεια)

Σὲ περιμένω λοιπὸν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, *Δημ. Σ. Μπερδ.* Ναί, θὰ κάμω καὶ ποιητικὸν Διαγωνισμόν. Καὶ ἴσως μάλιστα εἰς τὸ ἐρχόμενον νὰ δημοσιευθῇ ἡ προκήρυξις. Σκέπτομαι ἀκόμη νὰ κάμω κἀ μεταφράσεως· ἐν τοῦ Γερμανικοῦ καὶ ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὅπως ἄλλοτε.

Παρόραμα. Μεταφράσεις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, διὰ τὸν Μικρὸν Διαγωνισμόν, εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου. Ἡ προθεσμία 25 Ἰανουαρίου 1916 ποῦ ἐτυπώθη εἰς μερικὰ φύλλα, ἔμεινε κατὰ λάθος· ἀπὸ προηγουμένην προκήρυξιν.—Τὸ ἀκοῦτε λοιπὸν ὅλοι; ὡς τὰς 30 Ἰουνίου δέχομαι μεταφράσεις.

Μ' ἀρέσει τὸ πρόγραμμά σου, *Μανιατοπούλα*. Ἤθελα μόνον, εἰς τὰ μυθιστορήματα ποῦ διαβάζεις ἀπὸ 10—12 π. μ., νὰ προσθέσῃς καὶ μερικὰ οὐσιωδέστερα βιβλία. Ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.

Ἀλήθεια, καιροῦ; εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς, *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα*, καὶ σ' ἐπεθύμησα. Ἀναπληρώσε τώρα, ἀφοῦ σ' ἐμπόδιζαν τὰ πολλὰ μαθήματα. Ναί, τώρα τὸ καλοκαῖρι, ποῦ εἶσθε πιὸ εὐκαιροι, θὰ σᾶς δώσω πολλὰ; καὶ τερπνὰς ἐνασχολήσεις.

Καὶ ρωτᾷς, *Ἄθω*; Μακάρι νὰ εἶχαν ὅλοι γραφομηχανές, γιὰ νὰ γράφουν τὰ κομμάτια καὶ τὰ γράμματα ποῦ μοῦ στέλλουν. Ὦ; τώρα, αὐτὸ τὸ κάνουν ὁ *Νικητὴς τῆς Αὔριον*, ὁ *Γερμανόπαις*, ὁ *Δοξασμένος Ρῆνος*, ἐσύ καὶ μερικοὶ ἄλλοι. Καὶ νἄξερες πόσο μὲ ἀνακουφίζετε! Δυστυχῶς δὲν μποροῦν νἄχουν ὅλοι γραφομηχανές. Γράφετέ μου μ' αὐτές· εὐλάχιστον ὅσοι ἔχετε, οἱ δὲ ἄλλοι προσπαθῆτε νὰ κάνετε τὰ γράμματά σας ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ εὐανάγνωστο.

Αὐτὸ συμβαίνει σὲ πολλὰ παιδιά, *Γερμανόπαι*. Δὲν εἶνε ποῦ *σοβαρεύονται* ἀληθινά, ἀλλὸ ποῦ θέλουν νὰ *φαίνωνται* σοβαροί. Γι' αὐτὰ ἀποφεύγουν καὶ παραιτοῦν ὅ,τι θὰ ἔκανε τοὺς

ἄλλους νὰ ποῦν ὅτι εἶνε ἀκόμη παιδιά. Ἐνῶ, ἂν ἦταν ἀληθινὰ *σοβαροί*, δὲν θὰ παραιτοῦσαν παρὰ μόνον ὅ,τι δὲν θὰ τοὺς ἄρεσε, δὲν θὰ τοὺς εὐχαριστοῦσε πλέον πραγματικῶς.—Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀπάντησι ποῦ ἔδωσες.

Κ' ἐγώ, *Μουσηγέτα Ἀπολλον*, ἐδοκίμασα μὲ τὸ γράμμα σου καὶ λύπη καὶ χαρά. Λύπη, γιατὶ εἶδα πόσο καλὸ καὶ θερμὸ φίλο δὲν ἐγνώριζα τέσσαρα χρόνια· καὶ χαρά, γιατὶ ἐπιτέλους τὸν ἐγνώρισα. Εἶνε περιττὸ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι καὶ ἡ ἰδική μου χαρὰ ἦταν πολὺ μεγαλείτερη ἀπὸ τὴ λύπη, κι' ἀπὸ σὲ πιὰ ἐξαρτᾶται νὰ τὴν ξεχάσω ὁλωσδιόλου κι' αὐτή: μὲ τό νὰ μοῦ γράψῃς τώρα ὅσο μπορεῖς συχνότερα καὶ νὰ λαβαίνῃς μέρος σ' ὅλη μας τὴν κίνησι.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Μικρὸς Ἀχαιός*, *Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακείου*, *Βεελζεβούλ*, *Νικητὴς τῆς Αὔριον*, *Μεσογειακὴ Ἀκτή*, *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες*, *Ἀετιδεύς*, *Κόρη τῶν Κυμάτων*, *Κ. Α. Κρυστ.* καὶ *Ἄρης*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

***Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς*:**

«Ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου».—«Ἡρωισμός· ἑνὸς μικροῦ Ὁλλανδοῦ».—«Ἀποχωρητισμὸς πρὸς τὴν κόρη μου».—«Διάλογος».—«Ἡ δολοφονία τοῦ Βέρδη».—«Διάφοροι φύσεις».—«Σάφινω».—«Ἐλδοράδο».—Παιδικὰ πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

***Νέα ψευδώνυμα*:** *Πειρασμένος Πελοποννήσιος*, ἀ. (ΟΠ). *Ἀνθισμένο Μονοπάτι*, κ. (ΟΧ). *Μουσηγέτης Ἀπόλλων*, ἀ. (ΔΜ). *Ἑλληνικὴ Σημαία*, ἀ. (ΘΚ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

***Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν*:** Τὸ *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ* (0) μὲ *Θαλασσίαν Νύμφην*—Ὁ *Ἄθως* (0) μὲ *Ἀρκαδικὴν Ἄρτεμιν*, «Ε», *Ματωμένο Ἠλιοβασίλεμα*, *Βασιλικούς*, *Γεωμανοφίλους* καὶ *Ἑσπεραντιστάς*—Ὁ *Μικρὸς Ἀχαιὸς* (0) μὲ *Ἄθω*, *Ρωβύρον*, *Διαβάτην*, *Νικητὴν τῆς Αὔριον*—Ὁ *Βασιλεὺς τῶν Δασῶν* (0) μὲ *Αὐτοκρατειρεῖραν τοῦ Βυζαντίου*, *Μεγάλην Ἑλλάδα*, *Μελαχροινὸ Διαβολάκι*, *Ἥρωα τοῦ Σουλίου*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἱερὸν Ἀγῶνα* (ἔλαβα τὸ ψωμί ποῦ μοῦ ἔστειλες καὶ σ' εὐχήθηκα μὲ τὴν καρδιά μου· δὲν ἔχω λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω· δὲν ἤθελα ὅμως, καλό μου παιδί, νὰ τὸ στερηθῇς ἐσύ γιὰ νὰ μοῦ τὸ στείλῃς· ἄλλη φορά, ἂν δὲν περισσεύῃ, ἀ ὄχι!..) *Ἀνδρειωμένον Κουραμπιὲν* (ἐλήφθησαν· ὄχι· δὲν εἶπα ποτὲ ὅτι εἶνε ξεσπάθωμα·) *Παγκόσμιο Ὄνειρο* (διεβιβάσθησαν· εὐχαριστῶ) *Τιάρκον* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ· ἀλλὰ πῶς νὰ ξέρω τί γίνεται τὸ *Δοξασμένο 21*, ἀφοῦ δὲν ἔρχονται ἐπισταλαὶ ἀπὸ τὸ μέρος; ὅπου διαμένει;) *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ* (τὴν ἰδίαν ἡμέραν στέλλονται ἀπὸ ἐδῶ ὅλα τὰ φύλλα· ὥστε ἀργεῖ ὁ διανομεύς σας·) *Λάφνης Στέφανον* (φαίνεται, ὅτι δὲν ἐλήφθη ἡ ἀπάντησί σου· δὲν ξέρω γιατί· τὸ *Γυθειωτάκι* δὲν σοῦ ἔστειλε Μ. Μυστικά· μήπως δὲν ἔλαβε τὰ δικά σου;) *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* (ἔχει καλῶς;) *Δαφνοστεφῆ Βασιλέα* (βεβιαιότατα, θὰ γίνουν πολλοί·) *Ἄσπρον Γάτον* (μὰ τί ἐγεύτες; μᾶς ἔφαγαν τὰ ποντίκια, τόσον καιρὸ ποῦ εἶχες νὰ φανῇς·) *Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου* (ἔστειλα ἑκ νέου·) *Ἑλληνικὸν Πνεῦμα* (δὲν τὸ εἶδες· εἰς τὸ 25ον;) *Σόλωνά Γ. Βλ.* (ὄχι, ἐκτενὲς δὲν μοῦ χρησιμεύει·) *Ἀστέρα τῆς Νίκης* (ἐλήφθησαν, δεκτά·) *Κ. Γ. Γυφτ.* (δὲν πειράζει· ναί, εἶνε συνδρομητής·) *Ὑπερασπιστὴν τῆς Πάτρας* (εὐτυχισμένη λοιπὸν ἡ Μυστηριώδης Νῆσος; ἐάν· ἀλλὰ κάθε νῆσος εἶνε εὐτυχισμένη, ὅταν τὴν κατοικοῦν ἄνθρωποι δραστήριοι, ἐνεργητικοί, σὰν τοὺς ἀποίκους τῆς Λίγολν·) *Ἑλληνικὸν Παιδάνα*, (ἐλήφθη· μετὰ ἕνα-δυὸ μῆνας θὰ δημοσιεύθοῦν αὐτὰ τὰ πρωτεύσματα·) *Γλυκὺ Παρελθόν* (ἐνεγράφη· εὐχαριστῶ πάρα πολύ·) *Ἑωσφόρον* (ἔλει καλῶς·) *Χρυσόφτερην Ἐλπίδα* (ὅλα ἐλήφθησαν ἐκτὸς τῶν 50 λεπτῶν·) *Ἔφηβον Ἑρμῆν*, *Ἀνθισμένο Μονοπάτι*, *Κατίναν Νε.*, κτλ. κτλ.

Πατριὸ Ναυτόκουλο. *Τρελλὴν Ψυχὴν* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ.)

Κωνστ. Δ. Ἐλευθ., *Ἰαϊγέτην*, *Γέρω-Λῆμον*, (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***22αν Μαΐου***, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περνᾶτε ὡραῖα τὰς ὥρας σας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου — Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20ῆς Αὐγούστου.

336. Λεξίγριφος

Ρῆμα κοινὸν ἀπ' τὰ συνηρημένα
Καὶ ἀρθρον θηλυκόν, πληθυντικόν,
Ἀποτελοῦν τὰ δυὸ μαζὶ ἑνωμένα,
Τοῦ Ἀλεξάνδρου κάποιον στρατηγόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ

337. Στοιχειόγριφος

Ζῶον τῆς θάλασσας εἶναι μεγάλο.
Ἀλλ' ἂν μοῦ βάλῃς κεφάλι ἄλλο,
Γίνομ' ἐπίθετον, ὁποῦ σημαίνει
Κάποι' ἀξιολύπητη, δυστυχισμένη.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νυχτολούλουδο

338. Τριπλοῦς Μεταγραμματισμὸς

Μὲ ρῶ, πάντοτε τρέχω
Καὶ κάποτε φλοισσίζω.
Μὲ γάμα, εἰς τὸ τραπέζι
Νὰ φάγῃς σὲ καθίζω·
Μὲ νῖ, κρυφὰ σοῦ γνέφω
Σὰ νὰ ζητῶ βοήθεια·
Μὰ ὅ,τι σοῦ πῶ, νὰ ξύσῃς,
Μὲ ψῖ, δὲν θάνε ἀλήθεια.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναχαΐδος

339. Μωσαϊκὸν

Ἡ μωρὲ καὶ ἡ πεύκη,
Ἡ ἐλάτη καὶ ἡ λεύκη
Καὶ μαζὶ των ἡ ἐλαία,
Ἀπὸ ἕνα των δανείζουν
Κι' ἄλλο δένδρον σχηματίζουν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπὲρ Πατρίδος

340. Πυραμὶς ἀντεστραμμένη

* * * * + * * * * = Ἐπιστήμη.
* * * + * * * = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
* * + * * = Μέσο τοῦ σώματος.
* + * = Πτηνόν.
\+ Οἱ πτωχοὶ γυνὴ τῆς. Π. Διαθήκης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσθήματος τῆς Πατρίδος

341—345. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀναλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἅ εὐ μεταγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ὄρος, *Ἥρα*, *ῥόδον*, *ὀπός*, *χαρά*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑποδούλου Ἕλληνος

346. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Τώρα πάω νὰ κυνηγήσω,
Ἔλα Φώτη, ἂν θές, καὶ σύ.
— Τί κυνήγι, νὰ ρωτήσω;
— Δὲν θάκούς ἀπ' τοῦνα αὐτί!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄλκη

347. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ρήτορα.

1, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. 2, Νῆσος τῶν Κυκλάδων. 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4, Ἤπειρος. 5, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 6. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Αἱματωμένο Ξίφος

348. Φωνηεντόλιπον

πς - βζτ - σκνεπτ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γῆς τῆς Ἑλλάδος

349. Γρῖφος

ρα ρα
ρρ ρα
ρρ ρα
ΗΚ ἄλλη ρρ ρα ρα — τὸ $\frac{\text{προ}}{\text{ἡ}}$ et
ρα ρα
ρα ρα
ρα ρα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τοῦ Σουλίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 8ου φύλλου

88. Ἀμαζόνιος (Ἀμαζών, Ἴος.)—89. Βόλος - βέλος. — 90. Κλώθω - Κλωθώ. — 91. Κωνστάντιος, Κωνσταντία.

92.
```
Β   Α   Α
 Α  Σ  Ι
  Γ Π Ρ
ΑΛΚ Α Ι.Ο Σ
  Γ Λ Ρ
 Υ  Α  Ι
Λ   Ξ   Α
```

93 - 95. 1. *Κῆπος*, κόπος, τόνος, *δνος*, *δρος*. 2. *Τῆνος*, τόνος, τόπος, κόπος, κόρος, *Κύρος*, *Κύπρος*. 3. *Στόνος*, τόνος, γόνος, γένος, μένος, *μέλος*.—96. (Ἐδημοσιεύθη λανθασμένον: ἀντὶ Πόπη, ἤθελε Πίπη· καὶ τότε τὰ ἐσχηματίζετο *τόπι*).—97. ΜΕΘΑΝΑ (Μικρός, Ἔλα, Θάνατος, Ἄλλος, Νέος, Ἀνάβασις.)—98. Πάταξον μέν, ἄκουσον δέ.—99. *Ὁ ἕνδεκα εἶνε ἀριθμὸς πρωτιστός* (Ὦ ἓν δέκα ἡ νέα ρυθμὸς - περὶ τ' ὡς.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 17—23 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Σοφία Μονοστράτου, Δ. Ν. Ταραρίκης, Ι. Δ. Καποδίστριας, Ν. Κατσούρης, Ζωὴ Ἠπίτη, Βυζαντινὴ Νίκη, Σ. Α. Ροσσέας, Σ. Βλαστός, Ν. Γ. Πελεγρῆς, Αἰκατερίνη Ι. Ντασίου, Γ. Ε. Ἀλιμπέρτης, Ἰω. Γ. Παναγιωτόπουλος, Αλ. Θ. Νικολάου, Καλλικάντζαρος, Γερμανόπαις, Γ. Ε. Ὄλσσεν, Γρ. Κούγουνας, Δ. Π. Βεοδόπουλος, Δ. Ε. Ψαροθεόδωρος, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Χ. Γ. Βούλτσης, Ε. Ἀγγελόπουλος, Μαρίκα Σαμαρτζῆ, Ἑλένη Ἐπισκοπάκη, Π. Μ. Καλλέργης, Χρ. Χατζηϊωάννου, Ἰω. Δ. Ζήσιμος, Μαρίκα Δ. Ἀλεξάκη, Ν. Καπότας, Δ. Παπακωνσταντίνου Δ. Γ. Ζερμαλιᾶς.

ΑΜΑΔΙΑΔΟΣ: Σοφία Ν. Παπαντωνοπούλου.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γ. Μ. Χατζημάρκου.

ΒΕΛΑΝΙΔΙΩΝ: Ἰω. Ν. Ἀντωνάτος.

ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: Ηλ. Ι. Σκούρτης.

ΔΡΑΧΜΑΝΙΟΥ: Π. Α. Σταμόπουλος.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Φρ. Μπιάγκης.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Α. Σ. Παπασπυρόπουλος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Αθ. Α. Ρίζος, Μ. Ν. Γιαννετάκης.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Νυφούλα Ἀμυγδαλιά, Κατίνα Α. Γκίνη, Μαρία Α. Ἔρυγκ.

ΛΙΜΝΗΣ: Δ. Α. Κολλάτος, Κ. Γυφτόδημος, Καΐτη Γυφτοδήμου, Μ. Γυφτόδημος, Ἐδάφ Γυφτοδήμος, Θ. Γυφτόδημος, Βιργινία Ρουσοδήμου, Μαρία Ρουσοδήμου.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Γ. Σ. Καμπίτης.

ΠΑΤΡΩΝ: Μαρίνα Τριάντη, Π. Τριάντης, Ἔλλη Τριάντη, Εὐανθία Δημακοπούλου, Σοφία Τριάντη, Καλλιόπη Παπανδροπούλου Νίκη, Τάκης Σ. Ξανθόπουλος, Ι. Βλάχος, Ντέμπη Κανελλοπούλου, Βλ. Ἀντωνόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰω. Θεοδώρου, Μαρία Μ. Πατρικίου, Ν. Μ. Πατρίκιος, Μ. Καλοκαιρινός, Ἰω. Κ. Κούρταλης, Σπ. Β. Βαλσαμίδης, Γ. Ἐμ. Μαρτζάνης, Μαρ. Σταυριανοπούλου, Α. Θ. Παναγος, Ν. Δ. Φουντοῦκος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σοφία Ν. Βλάχου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Α. Λαζαρίδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Ι. ΝΤΑΣΙΟΥ ἐν Ἀθήναις, ΒΙΡΓΙΝΙΑ ΡΟΥΣΟΔΗΜΟΥ ἐν Λίμνῃ καὶ ΙΩΑΝΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος *Ἐν Ἀθήναις 3 Ἰουνίου 1917* *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 27*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

— Θὰ πῆγε μπροστά, εἶπε ὁ Πέγκροφ.

— Ἂς τὸν φθάσουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ.

Ἐξακολούθησαν νὰ κατεβαίνουν. Ὁ μηχανικὸς παρατηροῦσε μὲ προσοχὴ τὰ συχνὰ στριφογυρίσματα ποῦ παρουσίαζε ὁ ὑπόγειος ἐκεῖνος ἀγωγός, εὔκολα ὅμως ἐβεβαιώνετο ὅτι, μ' ὅλ αὐτά, ἡ γενική του διεύθυνσις ἦταν πρὸς τὴ θάλασσά.

Ὅταν κατέβηκαν καμμιὰ πενηνταριὰ ἀκόμη πόδια, οἱ ἄποικοι ἄκουσαν ἀπὸ μακρυὰ κάτι ἤχους, ποῦ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ὑπογείου, ὅπως φωνὴ ἀπὸ ἀκουστικὸ σώλῆνα.

— Ὁ Τὸπ γαυγίζει! ἐφώναξε ὁ Χάρμπερτ.

— Καὶ μὲ λύσσα μάλιστα! ἐπρόσθεσε ὁ ναύτης.

— Προσοχή, τ ὰ ρόπαλα ἕτοιμα κι' ἐμπρός! ἐπρόσταξε ὁ Κύρος Σμίθ.

Καὶ ὥρμησαν ὅλοι πρὸς βοήθεια τοῦ σκύλου. Πραγματικῶς, τὰ γαυγίσματά του μαρτυροῦσαν θυμό, μανία, λύσσα. Εἶχε πιασθῆ ἀρά γε μὲ κανένα ζῶο, ποῦ τοῦ ἐτάραξε τὸ σκοτεινὸ ἄσυλο; Χωρὶς νὰ συλλογίζωνται τὸν κίνδυνο, σπρωχνόμενοι μόνο ἀπὸ μιὰν ἀκατανίκητη περιέργεια, οἱ ἄποικοι ἔτρεξαν ὡς ποῦ βρῆκαν τὸν Τὸπ.

Δέκα πόδια παρακάτω, ὁ διάδρομος ἔβγαζε σὲ μιὰ μεγάλη κι' ὡραία σπηλιά. Ἐκεῖ - μέσα ὁ Τὸπ ἔτρεχε γαυγίζων σὰ λυσσασμένος. Ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Νὰβ ὕψωσαν τὰ δαδιά, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἑτοίμασαν τὰ ρόπαλά τους, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Ἀλλὰ ἡ μεγάλη σπηλιὰ ἦταν ἔρημη. Οἱ ἄποικοι τὴν τριγύρισαν, τὴν ἔψαξαν ὅλη. Πουθενά, οὔτε ζῶο, οὔτε ἄνθρωπος. Ὁ σκύλος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ γαυγίζῃ. Οὔτε χάδια, οὔτε φοβερίσματα δὲν τὸν ἔκαναν νὰ σωπάσῃ.

— Κάπου - ἐδῶ θὰ ὑπάρχῃ καμμιὰ τρύπα! εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Προσοχὴ μὴν πέσουμε μέσα!

— Ἐμπρός, Τὸπ!

Ὁ σκύλος ἔτρεξε ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς σπηλιᾶς. ἀλλὰ ἐκεῖ τα γαυγίσματά του ἐδιπλασιάσθηκαν.

Τὸν ἀκολούθησαν καί, στὸ φῶς τῶν δαδιῶν, εἶδαν τὴν τρύπα ἑνὸς πηγαδιοῦ, ποῦ ἀνοίγετο μέσα στὸ γρανίτη. Ἀπὸ ἐκεῖβέβαια ἐχύνοντο στὴ θάλασσα τὰ νερὰ ποῦ ἐμαζεύοντο στὸ ὑπόγειο. Δὲν ἦταν πιὰ ἕνας ὀχετὸς πλατὺς καὶ πλαγιαστός, ποῦ θὰ μποροῦσαν νὰ περπατήσουν μέσα. Ἦταν ἕνα πηγάδι ἀληθινό, κατακάθετο, ὅπου θὰταν ἀδύνατο νὰ καταιβοῦν.

Ἔβαλαν τὰ δαδιὰ στὴν τρύπα, ἔσκυψαν, ἀλλὰ δὲν εἶδαν τίποτα. Ὁ Κύρος Σμίθ ἐπῆρε ἕνα δαδὶ καὶ τὸ πέταξε μέσα στὸ πηγάδι. Στὴ γοργὴ πτῶσί του, ἐφώτισε τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πηγαδιοῦ, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν φάνηκε τίποτα. Ἔπειτα τὸ δαδὶ ἔσβυσε μ' ἕνα ἐλαφρὸ τσιτσίρισμα, ποῦ μαρτυροῦσε ὅτι εἶχε πέσῃ σὲ νερό. Καὶ τὸ νερὸ αὐτὸ ἦταν βέβαια ἡ θάλασσα.

Ἀπὸ τὸν χρόνο ποῦ ἐχρειάσθη τὸ δαδὶ γιὰ νὰ φθάσῃ κάτω, ὁ μηχανικὸς ἐλογάριασε ὅτι τὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ ἦταν ὡς ἑνενῆντα πόδια. Τόσο λοιπὸν ἦταν καὶ τὸ ὕψος τῆς σπηλιᾶς ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

— Νὰ τὸ σπίτι μας! εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Μὰ θὰ κατοικῆται ἀπὸ κάποιον ἄλλο! ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ.

— Ὁ ἄλλος αὐτός, εἶπε ὁ μηχανικός, κάποιο ἀμφίβιο βέβαια, ἔφυγε ἀπ' αὐτὴ τὴν τρύπα καὶ μᾶς παραχώρησε τὴ θέσι του.

— Ἔτσι φαίνεται, ἐπρό-

«Μιὰ μεγάλη κι' ὡραία σπηλιά...» (Σελ. 213, στ. α'.)